ISSN 0132-4462

1988 ЛИПЕНЬ № 14

Перець

Мал. О. КОХАНА

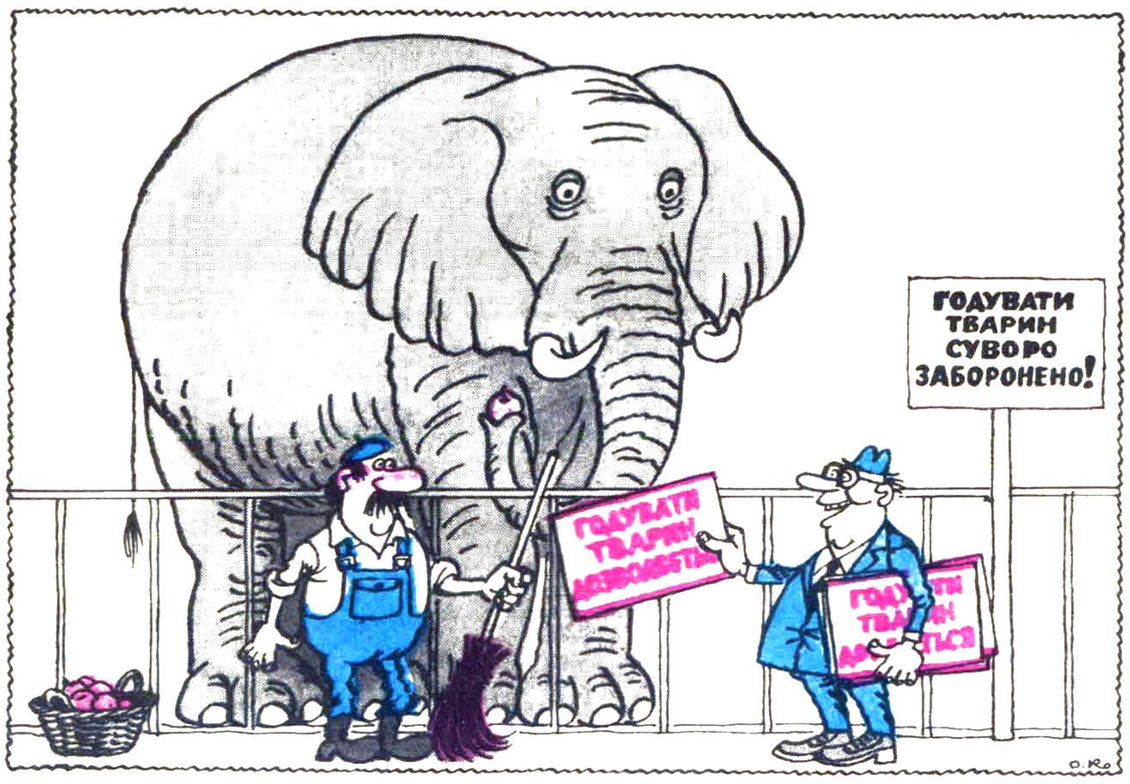

— Заміни табличку: наш зоопарк переводиться на госпрозрахунок.

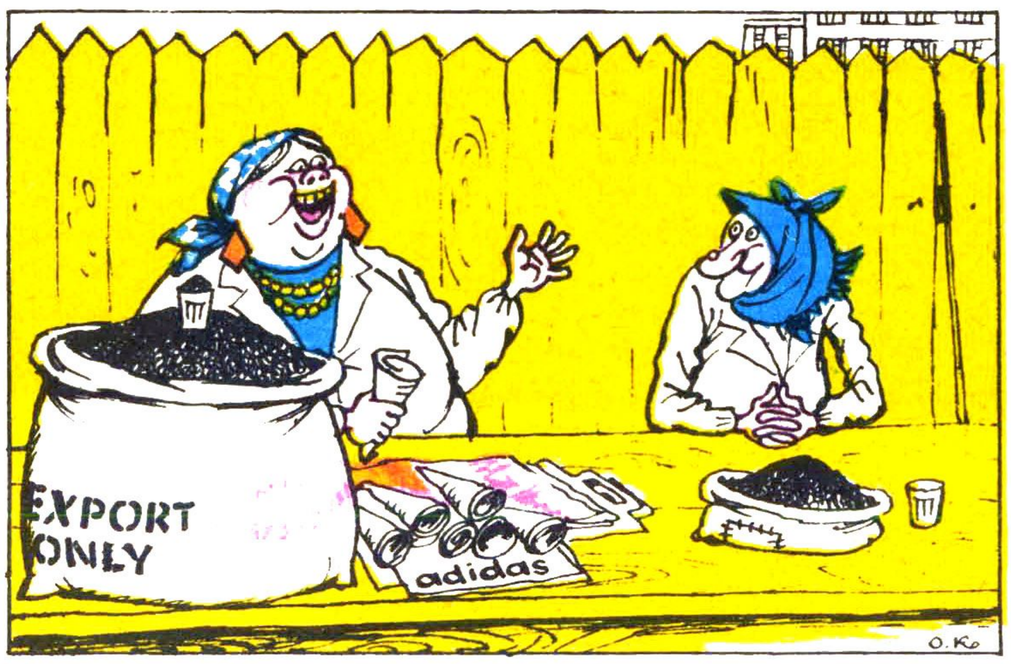

— Думаю на міжнародний ринок виходити...

Мінводгосп сказав Дніпру...

(Неавторитетна думка* рядового, але досвідченого працівника апарату)

Пам'ятаєте, як вередував, комизився Дніпро у відомому ентузіастському вірші?..

— Ні!.. Нізащо і ніколи!.. — категорично заявляв він людині на пропозицію загородити його стіною.

Та — «війна, війна, війна!» — оголошувалась енергетиками могутній ріці не раз і не двічі...

Тож коли на поле битви виступили ми, мінводгоспівці, її опір в основному вже було зламано. Упокорений Славутич, перегороджений греблями, переповнений промисловими та комунальними стоками, процвітав синьо-зеленими водоростями від гирла до столичного водосховища... Час тоді був такий — всезагального процвітання, грандіозних задумів, будов... Он північні ріки на південь повертати збиралися.

А нашому республіканському Мінводгоспу на фоні такого природоперетворювального завзяття як було в очі сучасникові дивитися, із чим до прийдешніх поколінь поткнутися?

Українські північні ріки і так всі на південь течуть... Що ж — пасти задніх, перед начальством ганьбитися?.. Але чому лише з півночі на південь — із заходу на схід річки хіба повертати не можна?! Дунай — у Дністер, Дністер — у Тилігул, Тилігул — в Буг і Дніпро!.. Та ще як до каналу греблі в лиманах додати — це вже солідно: є реальна перспектива освоїти кілька мільярдів карбованців! Пиши: власна республіканська будова віку витанцьовується!

Тим більше, з водою в регіоні сутужне становище, скрутне...

Щоправда, деякі діячі (письменники, академіки та інший перевчений люд) одразу галас, гвалт зчинили.

— Такі гроші!.. Ріку остаточно загубимо!.. Чорноземи найкращі у світі підтопимо, замінералізуємо!.. Краще воду економити: капілярне зрошення... маловодні технології... оборотне водопостачання... Ай-я-яй!.. Ой-йо-йой!..

Але хто їх став слухати тоді! Над технологіями їхніми — мізкувати та мізкувати, і ще невідомо, що з того вийде. А в нас — усе ясно: канали!.. Греблі!.. Великий план перетворення природи!..

Проектні інститути — є!

Будівельні організації — ось вони!

Землерийної техніки — гать гати!

І почали гатити... Озеро Сасик від моря відгородили, канал риємо! Уже й біля лиману Дніпровсько-Бузького заходилися!..

А тут — на тобі — часи помінялися. Нашим колегам із Російської Федерації поворот рік заборонили. ДДК (Дунай-Дніпровському каналу) — відстрочку дали...

Запанікували ми було.

Та згодом докумекали: відстрочка — не заборона! Це ж наш ДДК, вважай, на перше місце серед «проектів віку» виходить! Є за що боротись!

Будову, звичайно, не припиняємо: там ДБГ (Дніпровсько-Бузьку греблю) потихеньку підсипаємо, там біля Дністра пораємося...

Громадськість — знову за своє: губителі!.. Поліські болота вигубили, малі річки понищили!.. Через вас, мовляв,— і дефіцит води... Знову про технології, оборотне водопостачання, сірководневе отруєння Чорного моря стали торочити. Про те, що краще оті величезні кошти на очисні споруди витратити, аніж живу природу гробити заради вельми і вельми сумнівної мети... Ай-я-яй! О-йо-йой!

І нам доводиться всі оті дурниці вислуховувати.

Що поробиш — гласність! Мусимо пристосовуватись. На телебаченні подискутували. Читачам журналу розтовкмачили. Так, мовляв, і так: «нині доводиться скидати 12—25 кубокілометрів дніпрової води в море...», а з возведенням греблі це неподобство, ясна річ, припиниться. І взагалі, «відмова від будівництва... приведе до змертвіння величезних капітальних вкладень, зупинить розвиток м е л і о р а ц і ї...»** Ясно вам?

Словом, гуртом поклали авторитетну думку вчених на обидві лопатки перед телеглядачем і читачем. І зробили її абсолютно неавторитетною. Довели, як то зараз прийнято висловлюватись,— немає нашому проекту альтернативи!

І риємо!..

І гатимо!..

Бо руки сверблять.

А з гласністю отією... Як на мою неавторитетну думку, їй давно пора б уже і той... кисень перекрити. Га?.. Як ми ото ріки перекриваємо: раз-раз — і готово. І замість земель родючих — море цвіте!

А втім... Нехай пошумлять! Хіба жалко? Дніпро он теж — шумів, кипів, бісився... Загнуздали голубчика!

І громадськість, дасть бог, загнуздаємо.

Неавторитетну думку рядового, але досвідченого працівника записав і до друку подав Іван НЕСОЛОДКИЙ.

---

* «Чому неавторитетна?» — спитаєте... Пояснюю.

Коли нещодавно в передачі Українського телебачення нашу греблетворчу позицію захищали відповідальні працівники Мінводгоспу, то кожному було зрозуміло, що висловлюють вони лише авторитетні думки. Ще б пак, такі люди: заступник міністра, головні інженери трестів, інститутів, проектів...

Коли в десятому номері часопису «Україна» за поточний рік наш заступник міністра Борис Стрілець, аналітично порівнявши республіканські гідроресурси з американськими, «на основі довготривалого наукового прогнозу» пропонує «діждатись води, побудувавши Дніпро-Бузький гідровузол»,— то стаття так і називається: «Авторитетна думка». (В подальшому тексті я ще двічі цитуватиму «Авторитетну думку» нашого заступника). І це зрозуміло... Незрозуміло тільки, чому вміщена там же коротенька думка академіка К. Ситника — «споруджувати греблю на... лимані... недоцільно» — теж названа «авторитетною». Які ще можуть бути думки і пропозиції, коли наш заступник ясно заявив: усі південноукраїнські канали «побудовані з огляду на перекриття в майбутньому Дніпро-Бузького лиману», а «багато пропозицій фахівців і вчених інститути-розробники вже врахували».

То ж чи личить мені, старшому інженерові канавоопоряджувального підвідділу, і свої думки іменувати авторитетними? А як на це подивляться колеги-«розробники», керівництво?..

І все ж утриматися, не висловити її, отієї своєї думки — не можу. Бо — душа горить!

** Обидві цитати — зі згаданої статті Б. Стрільця.

Мал. В. ЗЕЛІНСЬКОГО

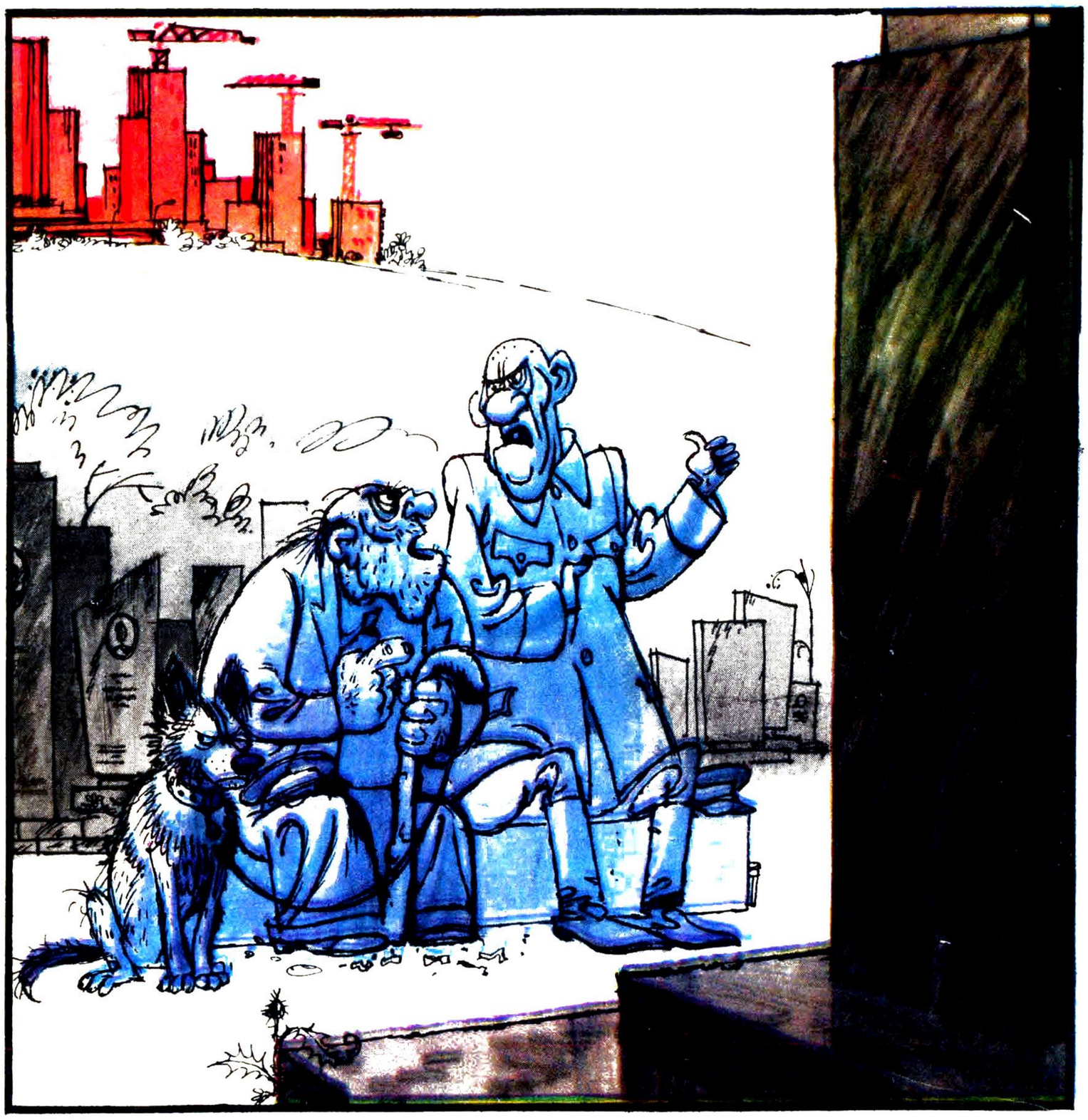

— Ех, хоч би на рік добрі старі часи повернути!

У санаторій - по ЗАРПЛАТУ...

Мал. В. ШИРЯЄВА

— Як же це ти запаху ковбаси не вловив?
— Так вона ж м'ясом і не пахне...

Не знаєте «Лісової казки»? Кепсько, навіть дуже.

Кажете, що знаєте «Лісову пісню». Так її наша Леся могла написати тільки у таких місцях, як «Лісова казка». Дивний куточок природи, скажу вам. Заплющіть очі і уявляйте...

Сотий кілометр від нашої столиці в бік Житомира. Тут, у Коростишеві, і є та «Лісова казка» — санаторій-профілакторій. Фантазія природи, не інакше. Не розплющуйте очей, лише слухайте. Чуєте, як шумить діброва? Прекрасно. А пташині співи? Чудово! А лісове джерельце жебонить? Ех, був би я поетом — таку поему, таку поему...

Чому думаєте, що важко потрапити? Був там торік у квітні — п'ятеро лікувалося. Переважно ж сюди приїжджає щонайбільше 20—25 чоловік. Це вчетверо менше, ніж передбачали творці санаторію.

Страшно в лісі самим? Та що ви! Тут обслуги аж 44 чоловіки на 47 тисяч зарплати за рік. Живуть між собою тихо і сумирно. Як у лісі належить жити. От тільки раз, розповідають старожили, виникли чвари, як приймали чергову ріденьку групу відпочиваючих.

— Не густо вони до нас,— похнюплено сказав при цьому бухгалтер.

— Які ж мудрі були ті філософи, що придумали закон переходу кількості в якість: чим більше, тим, значить, і краще,— розважливо повели мову кухарі.

— Не кажіть,— заперечили медики. — У такому випадку якраз навпаки: чим менше, тим краще.

Хто ж правий? А це, знаєте, дивлячись із якого боку глянути.

Коли кухарі кажуть, що чим більше буде людей на лікуванні, тим краще вони їх годуватимуть, то ніякого парадоксу в цьому немає. Більше того, це — закономірність. Обслуга тут, як і всюди,— теж живі люди. Вони теж їстоньки і питоньки хочуть. Тим більше, до міста кілька кілометрів. А тих кухарів і вдома чекають — не дочекаються. Не з порожньою сумкою, звісно. Отож коли від раціону десятка чоловік відкроїти добрий кусень — одне, а від сотні такий же шмат — інше.

Медики горою за своє: при меншій кількості пацієнтів виявиться більше часу на встановлення діагнозу, проведення процедур, на ласку і увагу до зцілюваних. Та й на оволодіння деякими додатковими спеціальностями це діятиме найкращим чином. Тут теж є своя логіка. Вона вже й практикою підкріплена. Лікар С. А. Ященко двічі виписувала рецепти на наркотичні препарати одному наркоманові з міста. Думаєте, легко і просто це зробити? Навпаки, важко і дуже важко. Це ж треба того наркомана обстежити, самій упевнитись, що він таки наркоман, і тільки тоді вкласти рецепт у його білосмертні руки.

Хочете знати, як дивиться на це вища організація? Їм не до санаторію, у них власні турботи. Я не помилився, коли так сказав. Бо офіційно господарями цього закладу вважаються житомирська автобаза № 0661 (директор О. І. Жигора) та Житомирський обком профспілки працівників агропрому. А знаєте, яка буває дитина при кількох няньках? Та й це не дасть вичерпної відповіді на те, чому санаторій-профілакторій обминають десятою дорогою. Варто заглянути у свіженьку історію. Десь у кінці 70-х років колишнє Міністерство сільського будівництва УРСР здибало це місце поблизу Коростишева. І заходилося — силою підлеглого йому тресту «Житомирсільбуд» — зводити корпуси, які мали влітку слугувати за піонерський табір, а решту часу — функціонувати як санаторій-профілакторій. Піонери виявилися людьми надійними, а от із батьками не поталанило. У перший рік існування цього оздоровчого комплексу після піонерського сезону сюди чотири місяці ніхто ногою не потикався. Хіба що обслуга — по зарплату.

Згодом трест «Житомирсільбуд» улився в нову організацію — облагробуд (голова об'єднання В. Н. Луценко), а порядки анітрохи не змінилися: десяток-другий відпочиваючих і чотири з лишком десятки обслуги на 1,6 мільйона карбованців укладених сюди коштів.

Не доходить, чому таке багатство марнується? Як вам сказати простіше... Збудувати виявилося легше, ніж розпорядитися вже готовим. Бо інтереси господарів санаторію-профілакторію і будівельників розійшлися різними дорогами і завели в такий ліс, за деревами якого не видно тих корпусів. Трапилося це ось яким робом. Кожна пересувна мехколона області виділяє на утримання «Лісової казки» певну суму цілком реальних грошей. Як аванс за майбутнє оздоровлення будівельників. Здавалося б, усе чудово: гроші віддано, залишилося послати на лікування і відпочинок мулярів, штукатурів та інший робочий люд. Але... Саме оте «але» і стало китайською стіною на шляху до санаторію. Бо в кожній колоні є свій план і є начальник, який за нього відповідає головою. Відпустиш той робочий люд влітку ніжитись у санаторій — горить план. Не відпустиш — плакатимуть гроші... Та пропади вони пропадом, ті гроші!

Пробували зламати той відомчий паркан: видавати путівки всім бажаючим. Не пішло. Щоб знайти в коростишівських лісах «Лісову казку», слід би, як мінімум, знати, що вона там є. А рекламою свого оздоровчого закладу ніхто не схотів займатися. Ліньки було навіть провідати сусідів із коростишівського будинку відпочинку «Тетерів», куди охоче з'їжджається народ з усього Союзу. Прискочити та поцікавитись би, як то воно в них так гарно виходить! Але агробудівцям усе-таки якось ближче до серця досвід побратимів з Головкиївміськбуду, точніше, його підрозділу — житлово-комунальної контори № 2, яка має в районі Коростишева туристську базу «Будівельник». Позаторік жоден з її 104 будиночків дверей для відпочиваючих і не розчиняв, а торік тут оздоровилося за три місяці аж 48 сімей. Ото зарібок у контори, яка щороку витрачає на утримання туристської амуніції 70 тисяч карбованців!

...Гарні, нічого не скажеш, краєвиди навколо Коростишева. І не тільки навколо нього. Немало в республіці ще місцинок, які полюбилися багатьом відомствам. Так до душі припали, що понабудовували вони там усіляких кишенькових здравниць. В основному для тих, хто їх обслуговує.

М. ІЛЬНИЦЬКИЙ.

Житомирська область.

СКОРОЧЕННЯ

У конторі новина:
скоротили Цвіркуна!
Але той сказав: «Дрібничка!
Є Цвіркун — знайдеться пічка!»

Микола ЦІВІРКО.

БІЛОМОЛОЧНА ФАНТАЗІЯ

Мал. А. АРУТЮНЯНЦА

Сьогодні ми з вами, дорогі читачі, мусимо гостро позаздрити жителям міста Дрогобича, що на Львівщині. Їм віднедавна просто-таки здорово пощастило. Мають усі підстави радіти й десятки тисяч хворих, які щорічно приїздять лікуватися до сусіднього міста-курорту Трускавця: віднині усі вони, уявіть собі, споживатимуть молочні продукти тільки щонайвищого класу! Уточнюємо: не просто найвищого, а такого, що на кілька порядків переплюне усі світові стандарти. І, зрозуміло,— в необмеженій кількості.

Передбачаємо шквали й цунамі обурених вигуків з боку поінформованої громадськості: це що за жарти?! Хіба ви, мовляв, не знаєте, що Дрогобицький молокозавод хронічно недодає продукції через часті поламки обладнання та механізмів і не менш часті санкції санепідстанції? Тільки минулого року він закупив у колгоспах, а отже, й переробив на п'ять тисяч тонн молока менше, аніж мав закупити й переробити. Це — раз. А по-друге,— ви куштували оту, з дозволу сказати, молокопродукцію? Еге ж, оту блідо-голубу водянисту рідину, яка підсовується людям у вигляді молока, а чи оту кислятину, яку намагаються видати за кефір, а чи отой рідкуватий кефірчик, який чомусь називають сметаною?.. Що, не доводилось? А чи знаєте ви, що органи держнагляду за якістю та стандартністю продукції раз за разом бракують оті дрогобицькі диво-вироби і примушують повертати в державний бюджет тисячі карбованців одержаного при цьому «навару»? Що оту, з дозволу сказати, продукцію час від часу доводиться тоннами спускати в каналізацію, бо вона псується відразу ж після її виготовлення? Чи відомо вам, що «несунів» на тому заводі розвелося, ніби мишви,— позавідомча охорона не встигає ловити? Що там процвітає безсоромне окозамилювання? Понад три роки, наприклад, простоює придбаний заводом дорогий автомат для розфасовки сметани, а у звітності він проходить як діючий!.. Що спеціалісти тут довго не тримаються,— зокрема, за короткий час помінялося аж десять змінних майстрів (може, дирекція вважає, що так і треба — на те вони, мовляв, і змінні?..). Що фонд заробітної плати тут невиправдано зростає, в той час, як продуктивність праці — навпаки: котиться вниз? А керівництво заводу ні сіло, ні впало, кому треба й не треба, ще й премії нараховує?.. І за таких умов ви про якийсь вищий клас можете говорити? Про якусь надзвичайну якість? Що за дивна фантазія?!

Просимо хвилиночку тиші, громадяни. Спокійно! Знаємо, усе знаємо: і про простої, і про «навари», і про «несунів», і про «липу» у звітах, і про кадрову чехарду, і про незаслужені премії... Але, повірте, усе це — в минулому! Усе тепер, ось побачите, піде по-іншому! Річ у тім, що недавно сам генеральний директор Львівського обласного виробничого об'єднання молочної промисловості Микола Васильович Грабовий, підбивши підсумки усім витівкам, що чиняться на заводі, оголосив його директорові Миколі Васильовичу Семену ні більше, ні менше, як... за-у-ва-жен-ня! От. Ясно вам? Осягаєте, які могутні резерви приведено в дію для докорінної зміни становища? Передчуваєте, як відразу по-новому закрутиться все на занедбаному, занехаяному підприємстві? Старе, обшарпане обладнання почне працювати без жодних зупинок і збоїв. «Несуни» негайно облишать своє ганебне заняття і почнуть демонструвати один перед одним зразки кришталевої чесності. Незароблені премії буде дружно перераховано у Всесоюзний дитячий фонд. А директор заводу М. В. Семен щодня особисто, з величезною насолодою і при цьому, звичайно,— без жодного ризику для життя! — куштуватиме продукцію свого підприємства перед тим, як відправити її знемагаючим від нетерпіння споживачам. А нам з вами, дорогі читачі, залишиться тільки ковтати слинку і сповнюватися заздрістю до них, тих дрогобицьких щасливчиків-споживачів. Білою-білою, просто-таки біломолочною, можна сказати, заздрістю. Без будь-яких підозрілих блідо-голубих відтінків. Уявляєте?..

Що, не дуже? Ми, признатися, теж. Хоча палко віримо, що подібна картина, у принципі, не така уже й фантастична. Але тільки там, де за перебудову справді беруться обома руками, а не розігрують її, як добре відрепетируваний фарс за старим, до болю знайомим сценарієм.

В. БОЙКО,
І. ГАЛІЦИН.

Львівська область.

— У чому справа?

— Просто персоналу цікаво подивитися на людину, яка відважилася вдруге зайти до нас пообідати.

КОРОТКО КАЖУЧИ

● *Якщо не можеш позбутися начальника, полюби його.*

● *Чи варто винаходити вічний двигун, якщо ніхто не зможе переконатися в його вічності?*

О. РОГОЧИЙ.

● *Маймо милість: полишаймо й мишам якусь дещицю зі списаного на них.*

● *Секундою не наживешся, але часом саме її бракує, щоб врятувати ціле життя!*

Дмитро БАРАБАН.

...колгосп імені Чапаєва Коростенського району Житомирської області усі свої земельні угіддя раптом засадив масивами молодого лісу. Як згодом з'ясувалося, високоякісна деревина колгоспникам знадобилася для того, щоб «викупити» у чернігівського об'єднання «Кінотехніка» документи на автобус, під який було переобладнано колгоспний ГАЗ-53. Адже чернігівські ремонтники, зігнорувавши раніш укладений договір, поставили умову: або даєте десять кубів лісу і матимете свій автобус, або — ходіть пішки...

(БУВАЛЬЩИНА ЗАСТІЙНИХ ЧАСІВ)

Парамон Парамонович шанобливо поклав телефонну трубку, обхопив обіруч лису голову і поринув у задуму. А подумати було про що — телефонували від Івана Івановича: завтра приїздить власною персоною, хоче пересвідчитись, як у колгоспі готуються до жнив. І що там дивитися — готуються... Не те щоб дуже, але й не зовсім погано. Та хто зна, які ще наміри в Івана Івановича і хто може поручитися, що пильне око обласного керівника не помітить чогось такого... А він — багатьом відомо — чоловік крутої вдачі. Ні, найкраще було б одвернути керівну увагу на щось інше. Та пообідати б на лоні, так би мовити, природи, та ще й з причепом... Але де там, не погодиться нізащо, доки не обдивиться, що намітив. А боронь боже, не сподобається, то й на обід не лишиться. Ні, треба щось придумати, щось таке...

— Є! — ляснув себе по лобі Парамон Парамонович.— Раки! Перед ними ніхто не встоїть. Якщо з розумом...

І голова відразу загукав секретарку:

— Лідо! Лідо! Гукни Марата, та хутчіш...

Чекаючи на шофера, Парамон Парамонович нетерпляче міряв кабінет, потираючи од задоволення руки. В голові визрівав геніальний план.

Зайшов водій, мнучи в руках кашкета.

— Марате, є завдання, бойове, можна сказати. Майнеш у Новопетрівку до рибалок і привезеш раків. Мішок. Живих. До вечора щоб був як штик. Із раками. Ясно?

— Та воно-то ясно,— переминався з ноги на ногу водій.— Але хто ж вам тих раків зловить без...— і Марат виразно поворушив пальцями правиці.

— А-а,— здогадався голова.— Зайди до бухгалтера і візьми під звіт. Потім спишемо. Іди, йди, зараз я йому скажу...

Подзвонивши бухгалтеру, Парамон Парамонович викликав головного інженера Водоп'яна і дав вказівку негайно, сьогодні ж, вирівняти грейдером путівець понад Бугом.

— Та тудою давно вже ніхто не їздить...— дивувався інженер.

— Роби, що кажу. Та дивись, щоб ажур був.

Надвечір повернувся Марат і доповів, що діло зроблене, раки у багажнику. Парамон Парамонович хвацько підхопився з-за столу.

— Поїхали...

«Волга» м'яко котилась понад Бугом. Розрівняна грейдером дорога була не вищий клас, та миритись можна. Путівець петляв берегом, обминаючи верболози, мокрини, ковбані з водою. Біля однієї такої ковбаньки Парамон Парамонович звелів загальмувати. Обійшов її навкруг, затим до Марата:

— Тягни раки сюди і висипай. Тільки не всі. Половину.

— Прямо в калюжу? — завагався той.

— Роби, що кажуть...

Водій витрусив півмішка раків у воду, спостерігаючи, як вони розповзаються, спочатку повільно, ніби знехотя ворушачи клешнями, а потім, відчувши рідну стихію, енергійно ляпаючи шийками.

Біля наступної калюжі Парамон Парамонович наказав витрусити у воду решту раків.

— Як гадаєш, за ніч не повиздихають? — запитав у водія.

— З якого дива? Та вони зовсім без води тиждень витримують...

— А в річку, бува, не перерачкують? Може, сторожа приставити?

— Вони що — дурні на сушу лізти?..

...Другодні Парамон Парамонович, як і годиться, поштиво стрічав гостя за селом. Той був серйозним і діловим. Забажав одразу їхати по бригадах і запросив Парамона Парамоновича до своєї машини.

— Поїдемо понад річкою,— запропонував голова Іванові Івановичу,— якщо не заперечуєте. Дорога, правда, гірша, але ближче. Та й приємніше...

— Діло хазяйське,— погодився той.

Машини скотились з пагорба. Лагідно шурхотіли шини по розрівняному путівцю. Від широкого Бугу віяло прохолодою.

Парамон Парамонович тихо радів — все йшло, як і намічалося, отже, буде, як задумано. Марина Куделя, колгоспна кухарка, уже, певно, порається біля плити, готуючи свою «фірмову» печеню, у криниці набираються джерельної прохолоди опущені у відро пляшки «жигулівського», ну, а раки... Раки — окраса програми.

Голова не вгавав, відколи рушили, сипав словами, як горохом:

— Місця у нас благодатні, Іване Івановичу. Самий Буг чого вартий: і вантажі перевозить, і землю напуває, і нас, грішних, годує. Риби — сила, скажу вам. А раків — у кожній калюжі...

— Так уже й у кожній? — іронічно запитав обласний начальник.

— Авжеж,— запопадливо підтвердив Парамон Парамонович.— Ну, от хоча б отут. Зупиніть, будь ласка,— це до водія.

Парамон Парамонович вийшов з машини, припрошуючи і гостя зробити те ж саме.

— Ось вам приклад — калюжа калюжею. А раків, думаю, аж кишить. Руками можна ловити,— Парамон Парамонович спритно зняв сандалії, підкотив холоші до колін і, обережно ступаючи, зайшов у воду. Нагнувся, мацаючи руками по дну, за якусь мить весело вигукнув:

— Ага, попався, субчику! — Викинув на траву першого рака і знову почав обома руками обмацувати дно. Раки один за одним тільки фурчали на берег. Іван Іванович зацікавлено мугикнув. Його шофер не губився — дістав відро і почав збирати вусачів. Марат скромно стояв біля своєї машини, ховаючи усмішку в куточках уст.

Парамон Парамонович таки натягав зо два десятки раків, а оскільки вони уже траплялися рідше, вийшов з води, ополоснув ноги і без шкарпеток уступив в сандалії.

— Звідки вони тут взялися? — поцікавився Іван Іванович.

— Під час повені поналазили та так і залишились, коли вода зійшла,— не моргнувши оком, брехав господар.— Ось і тут можна спробувати,— показав на ще одну калюжу.— Гальмуйте,— торкнув за плече водія.

Парамон Парамонович знову закачав холоші і поліз у воду. Знову полетіли на траву раки.

Голова був задоволений. Все йшло, як по-писаному. З двох калюж він витягнув майже два відра раків — цілком досить, щоб приголомшити високого гостя. Тепер, коли «раколовля» закінчилася успішно і машини покотилися берегом далі, Парамон Парамонович гарячково обдумував, як же завернути справу на обід.

— Стоп,— раптом подав команду Іван Іванович.— Треба ще й тут спробувати,— кивнув на чергове каламутне озерце, що трапилось на шляху, і вийшов з машини.

Серце у Парамона Парамоновича обірвалося.

— Іване Івановичу, та досить, у нас же їх он майже два відра, ці з'їмо — ще наловимо,— белькотів голова, але Іван Іванович уже роззувався.

— Азартна справа — раки! Буде про що розповісти!

Іван Іванович босоніж, у довгих «сімейних» трусах і сорочці безрукавці, ступаючи, мов по склу, подався у воду...

Віталій КАРПЕНКО.

м. Київ.

«ДОПОМІГ»

Мал. А. БОРДУНІСА

УСМІШКА

Коли до трамвайної зупинки підійшов трамвай, люди з подивом побачили, як із-за рогу будинку вибіг хлопець, а за ним — міліціонер. Бігли вони швидко. Міліціонер навіть зняв картуза, щоб не загубити. Але хлопець явно відривався.

І раптом дідусь, який до цього мирно стояв на зупинці, з криком: «Брешеш, не втечеш!» — вибіг навперейми хлопцеві і підставив йому під ноги свою палицю. Хлопець спіткнувся і впав. Міліціонер, не збавляючи швидкості, пробіг мимо і вскочив у вагон.

...Коли хлопець звівся на ноги, трамвая вже не було. Був лише дідусь, який розгублено кліпав очима...

І. ІНДМАН.

м. Харків.

«ДОБРОДІЙ»

Клим часто хвалиться:
— Їй-богу,
Чужа біда мене пече,
Тож всім спішу на допомогу!..
І підставляє людям ногу,
Де слід підставити плече.

Петро ГРИШКО.

— Вода закінчилася, що їм сказати?
— Скажіть, нехай зайдуть завтра.

Сумна мелодія для ТРАВМАТОЛОГА

НЕ ПРИГАДУЮ вже, від кого почув я майже афоризм: у медиків спільне з меліораторами те, що їх помилки приховує земля.

Категорично з цим не згоден! Матінка-земля тут ні при чому, бо, як на мене, помилки меліораторів найчастіше приховують меліоратори, так само, як помилки медиків — насамперед самі медики. Спрацьовує закон так званої відомчої солідарності, коли звинувачення, народжене поза межами відомства, нерідко розцінюється як спроба заплямувати всю систему.

Але не про меліораторів сьогодні мова. Пам'ятаю не такі вже й давні часи, коли медична тема якщо й не була обгороджена високим парканом з табличками «Стороннім вхід заборонено», проте все ж нагадувала заповідник, у якому чи не кожен, хто носив білий халат, міг присікатися: «Та яке ви маєте право, не маючи медичної освіти?!» Навіть коли йшлося про байдужість, грубість та інші досить поширені болячки системи охорони здоров'я, виявлення яких не вимагало навіть примітивного знання латині, у відповідь частенько здіймався дев'ятий вал колективних протестів і звинувачень мало не в замаху на найбільше завоювання соціалізму — безплатне і доступне кожному радянському громадянинові медичне обслуговування. Ну, а коли журналіст насмілювався стверджувати, що людині просто безплатно вкоротили віку, медики-експерти каменя на камені не залишали від його версії. Хіба що вже крити зовсім було нічим. Тоді визнавалося, що ескулап такий-то справді не зробив того-то й того-то, але в той же час виставлялося стільки об'єктивних причин і пояснень, що лікаря хотілося жаліти більше, ніж покійника.

Тепер, кажуть, трохи не так. Принаймні, навіть керівні медики усіх рангів голосно і самокритично визнають, що не така вже й білосніжна репутація у вітчизняної системи охорони здоров'я. Приміром, заступник республіканського медичного міністра П. Г. Отрощенко, реагуючи на фейлетон «Совість під наркозом», опублікований у чотирнадцятому номері журналу за минулий рік, відкинув звинувачення у спробах захистити честь мундира не зовсім стерильними методами. «Міністерство..,— підкреслює він,— на протязі останніх років приділяє увагу посиленню боротьби з антигромадськими проявами окремих медичних працівників. На засіданнях колегій міністерства систематично аналізуються причини і умови, що сприяють скоєнню злочинів. Відповідне реагування... дало змогу ДЕЩО знизити у 1987 році кількість злочинів, зв'язаних з професійною діяльністю медичного персоналу».

Не знаю, в яку конкретну цифру «зниження» вилилися наполегливі профілактичні зусилля міністерства, лаконічно стиснуті в делікатне і скромне слово «дещо». Достеменно відомо зате, що в той час, коли міністерські товариші відшліфовували відповідь нашій редакції, жителька села Кобаки Косівського району Івано-Франківської області Н. І. Дупей повними сліз очима виглядала листоношу: чи не несе він, бува, звістки з Києва у відповідь на крик її материнської душі. Цілий місяць виглядала. Перед цим аналогічний крик Наталі Іванівни заглух десь у кабінетах Івано-Франківського облздороввідділу. Не дочекавшись бодай відлуння, вона звернулася у міністерство.

У Наталі Іванівни помер син, Дупей Василь Миколайович, 1962 року народження. Помер у Косівській центральній районній лікарні. Другого липня 1987 року, повертаючись на мотоциклі вночі з роботи, він потрапив в аварію. Будучи при свідомості, Василь попросив перехожих викликати швидку допомогу. О першій годині п'ятдесят хвилин черговий лікар установив попередній діагноз і викликав чергового травматолога Р. М. Ваня. Вислухавши потерпілого, який скаржився на біль у грудях, Роман Миронович порадив йому «менше пити» і відправив робити рентгенознімок. «Просвічування» показало, що В. М. Дупей зазнав травми грудної клітки з множинними переломами ребер, плевропульмональним шоком.

...Ех, як би хотілося в цьому місці відкласти сатиричне перо і взяти в руки інше — те, яким часто описують самовіддану боротьбу за людське життя. Як натхненно оспівав би я самовідданість Романа Мироновича: ось він сидить, не стуливши очей до ранку біля Василя, тривожно прислухаючись до його дихання, а тим часом, немов на крилах, летять з Івано-Франківська викликані травматологом висококваліфіковані спеціалісти; ось уже третю годину триває операція і в найкритичнішу мить Роман Миронович пропонує свою кров; а ось, виписуючись з лікарні, Василь Дупей та його мати гаряче дякують рятівникові. Втім, ви не менше за мене читали, як буває, коли під білим лікарським халатом добра душа, а не уламок льоду.

У Косові нічого подібного не було. Вправивши В. М. Дупею вивихнуте стегно, травматолог Вань зробив ще дренаж лівої легені і пішов додому додивлятися сон, щоправда, порадивши персоналу навідуватися до потерпілого.

Навідавшись, персонал побачив, що дренаж не діє і хворому стало гірше. Він просив сусідів по палаті подзвонити і повідомити про нещастя маму, однак чергова медсестра Д. С. Воротняк нікого до телефону не допустила. Близько восьмої ранку двадцятип'ятирічного хлопця не стало.

...Ех, до чого ж хочеться хоч би тут відкласти сатиричне перо, а іншим змалювати, як близько сприйняв колектив райлікарні трагедію, як намагався втішити бідолашну матір, у якої вдома у ці ж дні помирав невиліковно хворий чоловік.

Та немає потреби в іншому пері, бо ніхто нічого близько не сприйняв. Коли в Кобаках ховали Василя Дупея, лікар-травматолог Р. М. Вань уже перебував у черговій профспілковій відпустці. Головлікар Д. Й. Верига вирішив, що через таку дрібницю не варто позбавляти активного учасника художньої самодіяльності, відомого на всю Косівщину співака, права на заслужений відпочинок.

І так би, я певен, усе й минулося, якби Наталя Іванівна не взялася за перо. З міністерства відповіді вона так і не дочекалася, зате з Івано-Франківська приїхала представницька комісія, вивчила справу та з тим і відбула. Лише у вересні, після чергового нагадування, надіслали Н. І. Дупей з облздороввідділу відповідь, що медсестрі Д. С. Воротняк «за несвоєчасне повідомлення родичів» оголошено сувору догану, а матеріали на Р. М. Ваня направлені в районну прокуратуру для перевірки «і вирішення питання про притягнення до кримінальної відповідальності».

Хотів, було, написати, що зраділа Наталя Іванівна такій принциповості, але схаменувся. Бо яка може бути радість у жінки, що втратила єдиного сина? Може, просто втішилася, що безвідповідальність та байдужість не залишаться непокараними. Але втішалася вона лише два місяці. У листопаді слідчий райпрокуратури В. Ф. Годованець повідомив їй, що в «порушенні кримінальної справи відносно лікаря-травматолога Косівської ЦРЛ Ваня Р. М. відмовлено за відсутністю в його діях складу злочину».

Хто ж тоді помилився — слідчий чи фахівці з облздороввідділу?

— Ми були впевнені, що справа дійде до суду,— пояснила мені прокурор району Ольга Петрівна Дубей. — Але слідство спирається на висновки судово-медичної експертизи, а експерти вважають, що прямого зв'язку між безвідповідальністю Ваня і смертю Дупея немає.

Я вельми уважно перечитав колективну працю обласного судмедексперта І. П. Петриченка, завідуючого кафедрою хірургії Івано-Франківського мединституту М. Г. Шевчука, доцента кафедри травматології М. П. Ковалишина, завідуючого облздороввідділом В. М. Теплицького. Усе підтвердили члени комісії: і те, що обстежили хворого не в повному обсязі — не з'ясували навіть, який пульс, кров'яний тиск, не зробили аналізу крові, не встановили, яка її група і резус-фактор; і те, що в такому ж, м'яко кажучи, неповному обсязі було надано медичну допомогу. Але, мовляв, оскільки тілесні пошкодження — тяжкі, то не виключено, що навіть якби Р. М. Вань зробив усе належне, хлопець міг би померти.

Я теж цього не виключаю. Можна й галушкою вдавитися. Але погодьтеся, що одне діло, коли за тебе борються до останньої секунди, і зовсім інше, коли тебе у важкому стані кидають напризволяще, та ще й не дозволяють повідомити про нещастя рідним. Черствість, байдужість людини у білому халаті не менш небезпечна для життя, ніж «множинний» перелом, бо і ними також вимощена дорога на той світ.

Видно, і слідчий прокуратури В. Ф. Годованець був настільки приголомшений логікою експертів, що, закривши кримінальну справу проти Р. М. Ваня, хутко списав її у архів, де вона припадала пилом аж до січня цього року. Без будь-яких наслідків для співака-травматолога. І лише коли виникла потреба надіслати представлення головному лікареві райлікарні Д. Й. Веризі у зв'язку з виявленими господарсько-фінансовими порушеннями, прокурор О. П. Дубей згадала і про неї. Ще два тижні знадобилося головлікареві, щоб сформулювати наказ. Його варто процитувати хоч би частково, щоб стало ясно, як рятували Василя Дупея:

«— не проводилася протишокова терапія з використанням наркотичних препаратів;

— не проведені вагосимпатична і міжреберна новокаїнові блокади;

— не проводилася постійна трансфузиційна терапія;

— не було стабільного ефективного дренажування лівої плевральної порожнини;

— не здійснювався контроль за гемоглобіном, гематокритом, не вирішувалося питання поновлення втрати крові;

— не було постійного лікарського нагляду за хворим;

— не викликалися для надання допомоги обласні спеціалісти.

За вказані недоліки травматолог Вань Р. М. підлягає дисциплінарному покаранню».

Кому з немедиків мало зрозуміло, що криється за таким довгим переліком «недоліків», зішлюся на думку заступника головного лікаря райлікарні по лікувальній частині Я. О. Засідка:

— Якби зробили все, чого не зробили, Дупей жив би. У крайньому разі, його могла б урятувати операція, але до неї потерпілого не готували.

Визнання Ярослава Олексійовича цінне тим, що й для нього трагедія сім'ї Дупеїв не минула безслідно: облздороввідділ «звернув увагу заступника головного лікаря... на недостатній контроль за роботою медичного персоналу лікарні».

Не знаю, як вам, а мені особисто було б набагато спокійніше слухати пісні у виконанні Романа Мироновича Ваня, аніж потрапити до його травматологічних рук.

В. БОНДАРЕНКО,
спец. кор. Перця.

Івано-Франківська область.

Мал. В. СОЛОНЬКА

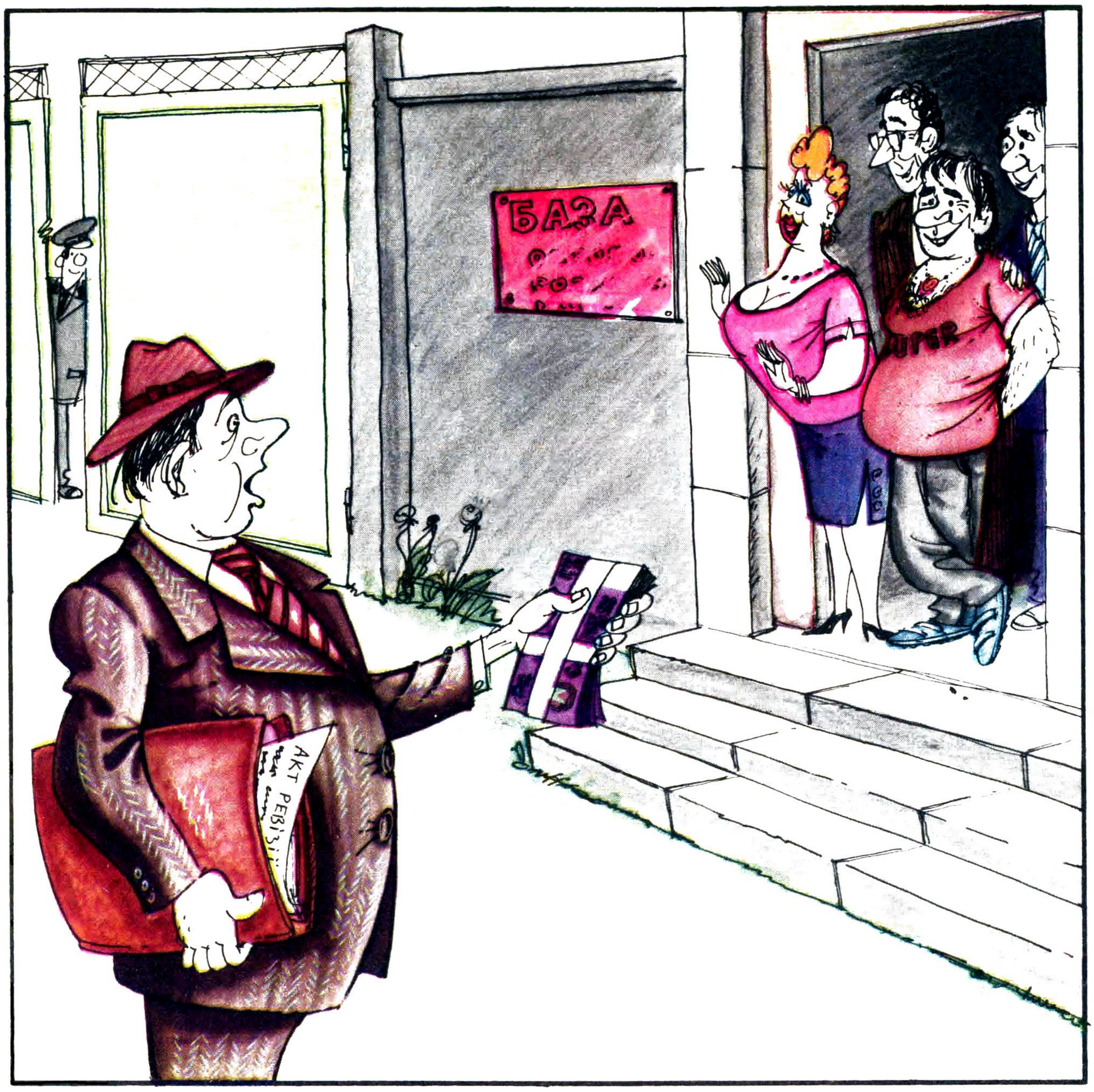

— Шановні, хто гроші забув у моїй кишені?..

ЧІТКЕ ПЛАНУВАННЯ

УСМІШКА

Заводити бороду я не хотів із принципу. І коли з продажу зникли леза для бриття, я вдарив на сполох. Телефонував, телеграфував, писав листи, просив. І приятелі не підвели, виручили. Навезли мені лез із Челябінська й Ташкента, Братіслави, Варни й з островів Кука, що в Новій Зеландії. Лезами я забезпечив себе на все життя.

Але в цей час у магазинах зник крем для бриття.

Невдовзі він з'явився, і я став голитися регулярно.

Однак раптом зник крем для взуття.

З'явився крем для взуття — щезла зубна паста.

Тільки-но з'явилася зубна паста, як зникла паста томатна.

З'явилася томатна паста, щезли помідори, а заодно й медичні термометри.

Ліквідували дефіцит термометрів, зникли електролампочки, а за ними — кулькові ручки.

Тепер кулькових ручок уже повно, зате чорнило для авторучок — дефіцит.

З'явилося чорнило, зник часник. Є часник, нема гречки.

Гречку дістав, коли раптом почали по талонах продавати кришталевий посуд. Без кришталю якось обійшовся, але в дефіциті виявилися килими. Завалили магазини килимами, маємо нестачу автомашин.

А тут ще раптом заявив про себе дефіцит звичайної совісті. Із совістю трохи налагодили, коли — на тобі! — брак порядності. Почала вигулькувати порядність, зникла інтелігентність. Підтягнули інтелігентність, виявився брак безкорисливості. І так далі.

І після цього дехто ще гудить наші планові органи!

А хто, питається, міг би так чітко й гарно все спланувати, щоб воно щезало абсолютно планомірно — одне за іншим?.. Одне за іншим... Одне за іншим...

Овсій КРУКОВЕЦЬ.

м. Львів.

НАЦЬКОВАНИЙ РЯБКО

БАЙКА

Приніс Хазяїн кволе цуценя
І став його «виховувать» щодня.
Як тільки кроки десь прошелестять,
Одне товче:
— Узять, Рябко, узять!
Спочатку Цуцик дзявкотів несміло,
Та швидко розібравсь: то добре діло.
Бо від Хазяїна за кожне «гав!»
Він завше нагороду мав:
Як не ковбаски, то м'ясця смачного.
І голос так прорізався у нього,
Що аж луна в усі кінці села
Від того breху вилясками йшла.
Радів Хазяїн: добрий сторож буде!

Минали дні. Від ситого пайка
Міцніли м'язи й ікла у Рябка,
А лють все дужче розпирала груди.
Якось за півнем кинувсь навздогін.
Страшний ривок і... що це? Вільний він!
Не встиг когут збагнуть, що кепське діло,
Як з нього тільки пір'я полетіло.
А пес уже полює на курей...
На гвалт Хазяїн вибіг із сіней.
— Рябко! У будку!! Що ти робиш, клятий?!
Та мусив сам щодуху утікати...

Григорій ЄЛИШЕВИЧ.

м. Суми.

...у небо Донеччини незабаром піднімуться... забудовники. Новий авіарейс з'єднає місто Артемівськ із селищем Луганськ, де міститься торгова база по продажу лісобудматеріалів. Тепер, виписавши цеглу на Артемівському цегельному заводі, забудовникам не треба буде, як раніше, по кілька годин трястися у автобусі до Луганська, аби оформити усю потрібну документацію. Літак подолає цю відстань майже у сто кілометрів за лічені хвилини. Нічого іншого забудовникам торговельники запропонувати не можуть. Отож єдина надія на авіаторів.

Мал. В. СОЛОНЬКА

— Що не кажи, а по землі ходити безпечніше...

ДИТЯЧІ МРІЇ

ЖАРТ

Ніколи мені й не снилося, що на півдні з сім'єю ми житимемо у готелі «Інтурист». Сталося це так несподівано, що ми були на сьомому небі від радості.

Щоправда, адміністраторка, коли оформляла документи, не забула відразу дати настанови — як поводитися в готелі, де проживають іноземці.

Але малий Андрійко на кожному кроці тільки й намагався порушити ці правила:

— Татку, давай-но скупаємося в басейні!

— Синку, цей басейн тільки для іноземців.

— Тоді купи мені шоколадку!

— У це кафе пускають тільки іноземців.

— А кораблик можна купити?

— Ні! В цьому магазині все продають за валюту.

— А ти дістань цю валюту!

— За це карають, синку.

— А чому іноземців не карають?

— Багато говориш!

Через кілька днів у мене язик насилу повертався відповідати на несподівані запитання сина:

— Татку, а чому отой дядько в чорних штанях з червоними смужками по боках завжди перед іноземцями відчиняє двері, аж гнеться, та все белькоче: «Прошу, прошу, біте...»

— Така в нього служба!

— А чому він на нас покрикує?

— У нього, видно, поганий настрій...

...Минуло півроку з того часу, як ми побували на курорті. Потихеньку усі ті події стерлися в пам'яті.

Та якось зібралися ми на день народження. Андрійкові виповнилось шість років.

Іменинник радів щедрим подарункам, а бабуся Олена намагалась найбільше догодити онукові. Вона все допитувалась у нього: «Андрійку, ким ти станеш, як виростеш?»

— Поки не знаю. Але якщо влітку нам знову доведеться відпочивати у тому ж готелі, то я хоч трохи хотів би побути іноземцем,— мовив малюк.

Володимир ТРІЩУК.

м. Ялта.

Листи з коментарями

ГРОШІ — ЯК ВОДА...

За останніми статистичними даними, доросла людина щоденно споживає близько трьох літрів води. Але нам, жителям села Всесвятського Межівського району Дніпропетровської області, далеко до цієї статистики. Уже дев'ять років пересувна механізована колона № 246 тягне селом водопровід. І тягне так, що, наприклад, із каси колгоспу імені Калініна вже витягла близько 400 тисяч карбованців. А водою все ще не пахне. Тільки розкопали без усякого жалю вулиці, покидали труби і безслідно зникли. А розкопаними дорогами тепер і підвезти воду не можна. Ось так: витекли з каси гроші, а в результаті — навіть помитись не маємо чим.

Іван БУДИНСЬКИЙ,
депутат сільської Ради.

КОМЕНТАР ПЕРЦЯ. Керуючий трестом «Укррадгоспбуд» В. З. Петрик, якому підпорядкована згадана ПМК-246, підтвердив: «Дійсно, спорудження водопроводу ведеться повільно. Але мехколона всі намічені плани виконала. Освоєно вже 372 тисячі карбованців. Якщо будівельники не вкладуться в заплановані строки, то лише через замовника, який не забезпечує об'єкт потрібним обладнанням».

Як бачимо, плани виконуються і навіть перевиконуються, а водопровід споруджується так, що на одній ділянці труби кладуть, а на другій їх уже іржа з'їла.

Піраміду Хеопса, наскільки мені відомо, будували швидше. Хоч і обсяг робіт був набагато більший, і республіканського тресту з численними ПМК тоді не було.

ФІРМА НЕ ГАРАНТУЄ...

Вичитала я, що слово «фірма» в перекладі з латинської означає «підпис». Іншими словами, те, що стверджене підписом, стверджує репутацію фірми. А тому, заплативши київському фірмовому магазину № 1 «Меблі» за м'який куточок «Сніжинка» з оббивкою червоного кольору і оформивши його доставку, я спокійно попрямувала додому. Вдома, щоправда, іще раз вивчила товарний чек і зайвий раз переконалася, що все в ньому зазначено вірно: і колір оббивки — червоний, і вартість куточка — 463 карбованці. Та заспокоїлась я передчасно. Наступного дня привезли мою покупку, але чомусь зеленого кольору, який мене зовсім не влаштовував. Вантажники нічого толком пояснити не змогли. Бери, мовляв, що дають. Ясна річ, я відмовилась і знову поїхала в магазин. Зустріли мене нелюб'язно. З труднощами з'ясувала, що мій м'який куточок «Сніжинка» червоного кольору зник у невідомому напрямку. Мені запропонували приїхати іншим разом. Але гарантії, що наступні відвідини магазину мені допоможуть, ніхто не дав.

Тетяна ЗЕЛІНСЬКА.

м. Київ.

КОМЕНТАР ПЕРЦЯ. Ледь вислухавши суть цієї скарги, старший інспектор обласної фірми «Меблі» Л. О. Бушуєва відразу послалась на постанову Київського міськвиконкому № 1388 від 10 серпня 1987 року, згідно з якою киянам у меблевих магазинах з 1981 року (?) не гарантується ні колір оббивки, ні фактура меблів. Виходить, що постанова лише переказує канцелярською мовою репліку, кинуту вантажниками тов. Зелінській: беріть що дають? А меблевики, отже, можуть клепати свою продукцію як завгодно — в умовах дефіциту все одно куплять? Працівники ж магазину, спираючись на постанову, мають можливість ділити покупців на тих, кому треба підібрати колір оббивки, і тих, з ким не варто панькатися? Що криється за таким «індивідуальним» підходом, пояснювати, очевидно, зайве...

Меблі, як відомо, купують не щодня. Коштують вони чималенько. А тому більш ніж дивно, що, викладаючи тисячі, людина не має права вибору, а купує кота в мішку. І ще дивніше, що постанова міськради такий порядок узаконює.

Дмитро БІЛОУС

З НОВИХ ВІРШІВ

ХИТРУН

Комору переносили в селі
(про це тепер я згадую подеколи,
бо й ми дивились, пуцьвірки малі).
Дядьки з натуги і кректали, й хекали.

По двох колодах сунули її:
— Взя-ли! — гукали й кожен тиснув важелем,
товстим кілком, що ледь торкнутий шашелем,—
з облич котились поту ручаї.

Аж бачим, між дядьків — сусід Кіндрат
(тепер я знаю, що такі усюди є),
ввійшовши з іншими у ритм і лад,
лиш удає, що він кілком орудує.

Я ледь не прохопився мимохіть,
як він, своєю пойнятий турботою,
гукнув: — Ану, малеча, відійдіть!
Не бачите, що зайняті роботою?

Коли оратор б'є тепер у дзвін:
він, перший, за прогрес і за прискорення! —
Я так і придивляюся: хто він?
Чи, часом, не з Кіндратового кореня?

ВИСЛИЗАЄ ГРУНТ

Він пересиджував не раз
всілякі бурі й шторми.
Минав собі авралу час —
і він лишавсь у формі.

Нові повіяли вітри —
кричить: пора чудова!
Підносить першим прапори:
— Ура! Перебудова!

Словами так він і стриже.
А серце стало нидіть:
«Взялися не на жарт. Невже
не вдасться пересидіть?»

НА СВОЄМУ МІСЦІ

У сквері під плакучою вербою
сидить цей вовк, тепер в овечій шкурі,
обдумує ходи під час двобою,
переставляє шахові фігури.

Болільники навколо: — Ходить славно!
Ворушить лиса голова мізками!..
(Фігурою і сам він був недавно,
та погорів — зрівнявся з пішаками).

І я вже розкусив його натуру
(о, це не вовк і не овечка — лис це!)
й подумав, коли ставив він фігуру:
«Життя його поставило на місце!»

Мал. А. ЮНА

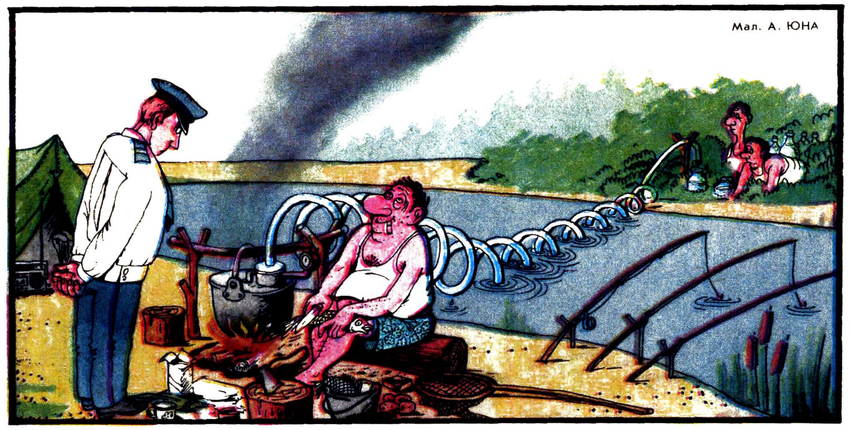

— Ну, як юшка?
— Як сльоза...

Мал. А. БОРДУНІСА

— У вас що — аврал?
— Та ні, перекур...

ШІСТКА, ДЕВ'ЯТКА І... КЕРІВНИЙ ТУЗ

Від помилок, як відомо, не застрахований ніхто. І тому треба нам з вами навчитися їх прощати. А от у Валентини Іванівни Мальченко ця цінна риса, на жаль, геть-чисто відсутня.

Здавалось би, на що вже їй ображатися? Жила б собі у своєму власному будинку і горя б не знала... Так ні. Здалося їй, бачте, що дев'яти з половиною квадратних метрів для неї з трьома дітьми — явно замало. Та ще й будиночок той уже, бач, у такому стані, що ледь-ледь од вітру не валиться.

Ну, то пішли їй назустріч, поставили на пільгову чергу. Під номером шостим. Дякуй, здавалось би, селищному та районному виконкомам за виявлене душевне тепло.

Та куди там! Такий скандал влаштувала — на всю республіку... А діло, от їй-право, виґденого яйця не варте. Коли розподіляли нові квартири, невеличка помилочка вийшла: не з того боку у список подивилися. І сплутали, знаєте, шістку з дев'яткою. Треба було виписати ордер Валентині Іванівні, тобто шостій за чергою, а виписали зовсім іншій жінці, яка в тій черзі під номером 9 стояла... Боже, що тут зчинилося! В. І. Мальченко договорилася навіть до того, що ота дев'ята претендентка, мовляв, ні більше, ні менше, як родичка заступника голови Чаплинського райвиконкому В. П. Лелека. А це вже, вибачайте,— чистої води наклеп! Вона йому — і не близька, і не далека, і взагалі ніяка. Ото хіба чоловік її — всього-на-всього родич заступникової дружини. Про це навіть ніхто не знав би у селищі й досі, якби Валентина Іванівна не підняла таку бучу...

Уже їй і се, і те пропонували. У звільнену квартиру отієї дев'ятої хотіли вселити — відмовилась, іншу переселенську надали — «Не піду, поки ремонту не зробите!»

Ні, далеко не всі ще навчилися у нас вибачати ближнім їхні невинні помилки. А даремно, слово честі, даремно! Уявляєте, як би ми з вами тихо та мирно жили?..

М. СТЕПОВИЙ.

смт Чаплинка
Херсонської області.

ПЕРЕНЯ

КЕНАР

Батько каже, що завтра в квартирі співатиме кенар. Тільки де ж він його візьме? А на роботі. Як це так? А так.

Батькові знайомі їдуть у відпустку. В їхній квартирі нікого не залишається. Хто ж поїтиме й годуватиме пташку? Мама забере її додому й доглядатиме цілий місяць. А Юрко допомагатиме.

Цього разу Юрко не йде зі школи, а біжить, скільки духу. О! Клітка з пташкою уже в кімнаті. Пташка маленька й жовтенька. Із жовтим чубчиком.

Така бистра пташка. Не сидиться їй на жердинці. Сюди стриб. Туди стриб.

Юрко стоїть перед кліткою і не знає, що робити. А кенар повертає голову і дивиться на Юру одним оком. Смішно Юрі. Тоді кенар повертає голову в інший бік і дивиться на Юру другим оком.

Юра відчиняє дверцята клітки.

— Вечеряй,— каже пташці. І насипає корм, що мама купила в зоомагазині.

Кенар як того й ждав. Жадібно клює крихітки.

Юра ставить блюдце з водою.

— Пий! — каже.

Кенар п'є.

— А тепер співай! — наказує Юра.

Кенар мовчить. Знов стрибає на жердинці й гойдається, як йому хочеться.

— Ой, забула! — сплескує руками мама. — Мені ж говорили, що він тільки тоді співає, як телевізор увімкнений.

— То це просто! — зрадів Юра.

Але що з того? Телевізор говорить, а кенар мовчить. Одна передача закінчується, друга починається. А кенарові хоч би що.

Аж ось починається естрадний концерт. Тільки-но зазвучала музика, як і кенар стрепенувся. Повернув голову в один бік, повернув в інший. Співачка ще тільки вибігає на сцену, а кенар уже співає.

Ось яким виявився кенар! Як передають по телевізору концерт, то й він співає. А коли оплески гримлять, замовкає. Ніби йому ті оплески призначаються.

А як концерту немає, то що робити?

— Співай зі мною! — каже Юра.

І кенар співає.

Усі Юрині друзі приходять слухати кенара. Як співає Юра з кенаром, то й не розібрати, де чий голос.

Тарас ПЕПА.

КОРИСНІ КОПАЛИНИ

— А хто мені сказати може,—
Оглянув пильно вчитель клас,—
Які копалини корисні
З землі видобувають в нас?
— Я можу! — каже Павлик радо
І тягне вгору дві руки.
— Ну, то які ж? — питає вчитель.
— Картоплю, моркву й буряки!

Степан ГРИЦЕНКО.

ЗАГАДКА ПЕРЧЕНЯТКА

Живуть дві подруги
одвіку й довіку,
Живуть нерозлучно
і ночі і дні.
А ходять — то завжди
одна з них по лівій,
А друга — по правій
іде стороні.

(Ноги)

Василь ГРУЩЕНКО.

Мал. А. ВАСИЛЕНКА

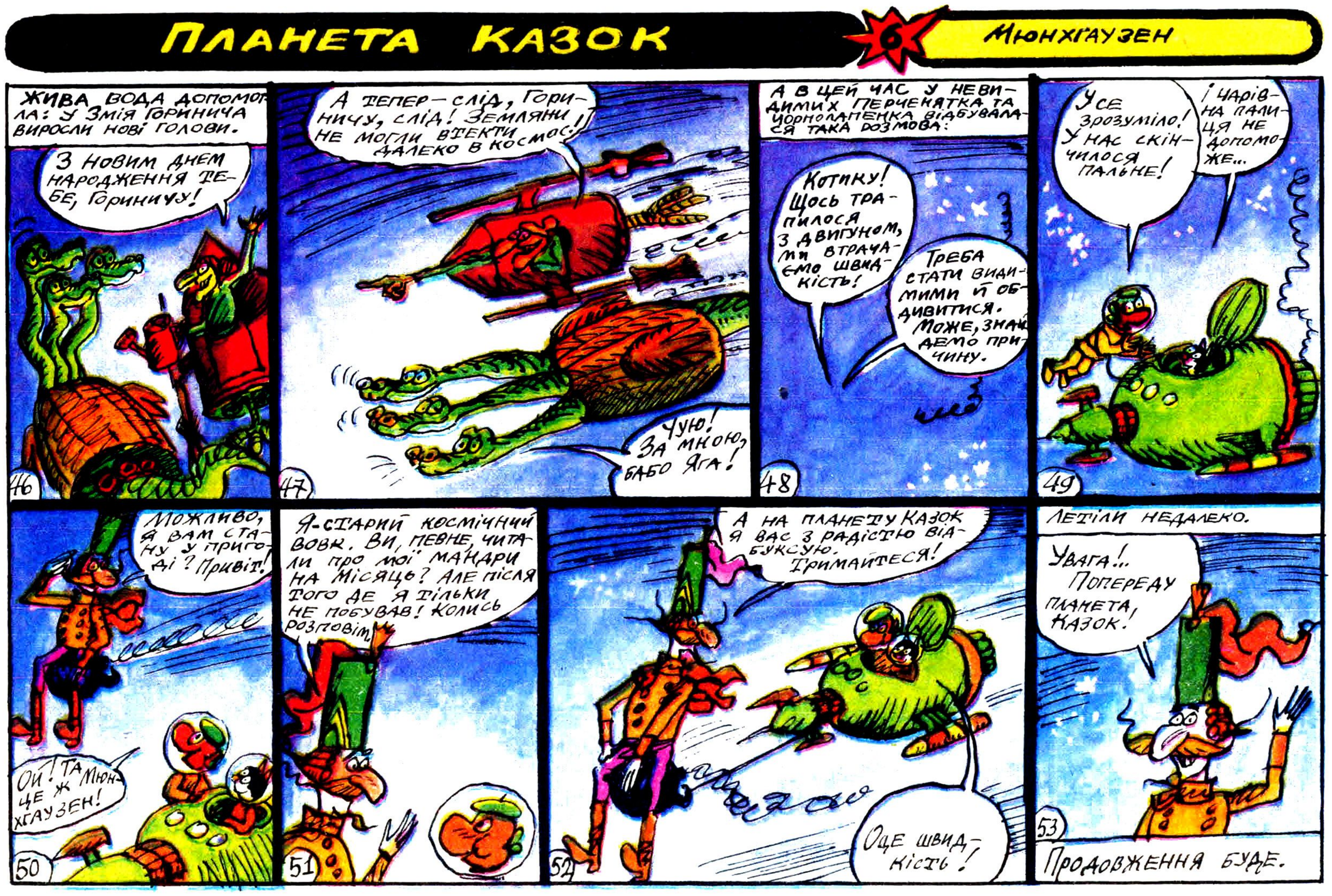

ЯК НАБЛИЗИТИ МАЙБУТНЄ

Це зробити дуже просто. За умови, що природа не обділила вас уявою, а фортуна — посадою бодай районного масштабу.

Отже, якщо ви керуєте якоюсь установою чи організацією, насамперед слід уявити, що саме хотілося б реалізувати не до кінця нинішньої п'ятирічки чи в наступній, а набагато швидше. Уявили? Тепер уяву треба матеріалізувати в макет. Або краще (і простіше) у художньо оформлену план-схему. Скажімо, схему газифікації сіл у 1986—1990 роках, на якій різними кольорами позначити хід робіт на об'єктах: приміром, зеленим — те, що зроблено, голубим — те, що робиться, а рожевим — перспективу.

Коли схема готова і вивішена на стіні, ви сідаєте навпроти, зосереджуєтеся і починаєте навіювати собі, що газифікацію таких-то сіл давно закінчено. Коли відчуваєте, що самі себе глибоко в цьому переконали, рожеве і голубе зафарбовуєте зеленим. Після цього можна запрошувати кореспондента і давати йому інтерв'ю. Щоб здобутки були занесені якщо не на скрижалі історії, то, бодай, на шпальти районної газети. Можете бути певні: начальство пресу нині читає, і ваші успіхи не залишаться непоміченими.

Є, правда, у всьому цьому один недолік, від якого хочу вас застерегти. Газети, як відомо, читає не лише начальство, а й рядові передплатники. Ті, для кого кожний газифікований населений пункт — не зафарбоване кружальце на плані-схемі, а постійне місце проживання, і, отже, вони більше вірять баченому, ніж прочитаному. Один такий Хома-невіруючий може звести нанівець усі ваші намагання мати вигляд кращий, ніж є насправді.

Подібне спіткало, наприклад, начальника Чернігівського районного міжгосподарського управління капітального будівництва Г. А. Гриценка. Товариш Гриценко показав кореспондентові районної газети «Шляхом комунізму» план-схему газифікації сіл району, розтлумачив, що вона означає, доповнив картину прекрасного сьогодення кількома ще оптимістичнішими словесними мазками. А ще через кілька днів житель села Андріївки І. Р. Прищепа прочитав у районці від 9 лютого цього року кореспонденцію «Тепло голубого вогню», з якої довідався, що до його оселі, як і до осель інших андріївців, уже проведено природний газ. Окрилений цим повідомленням, Іван Романович швиденько озирнувся навколо у пошуках блага цивілізації. У своїй хаті він його не знайшов. Навідався до одного сусіда, до другого, десятого — і переконався, що газом не пахне в усьому селі. А переконавшись, надіслав до «Перця» вирізку з райгазети разом із листом, у якому в напрочуд лаконічній формі висловив свої думки з цього приводу.

Що нам залишалося робити? Хіба що передзвонити в інші села, названі у публікації як газифіковані, і переконатися, що Андріївка потрапила у список випадково.

Про всяк випадок подзвонили у Андріївську сільраду. Там підтвердили, що роботи по газифікації ведуться, але «тепло голубого вогню» поки що нікого не гріє.

Дзвонимо в інше з названих сіл — Слободу. Там така ж картина: роботи ведуться, але «голубий вогник» ще навіть не жевріє. Хоч Г. А. Гриценко запевняв кореспондента, що полум'я над газовими пальниками палахкотить ще з минулого року.

У Ягідному реальна ситуація була ближчою до описаної в публікації: 20 щасливців уже користувалися природним газом.

В Олешівці прогрес зачепив 30 будинків.

У Михайло-Коцюбинському — аж дві вулиці.

І лише рівень газифікації Боромиків і Брусилова повністю відповідав контурам на плані-схемі начальника міжгосподарського управління капітального будівництва.

Правда, під кінець інтерв'ю товариш Гриценко визнав, що у зимовий період темпи робіт дещо знизилися. Але тут же оптимістично додав, що «з приходом тепла на будівельних майданчиках знову на повну силу завирує робота, подвоїться трудовий ритм...»

Якщо «вируватиме» і «подвоюватиметься» лише в його уяві, то не скоро іще зігріє жителів багатьох сіл «тепло голубого вогню».

О. ГОЛОВІНА.

Мал. Р. САХАЛТУЄВА

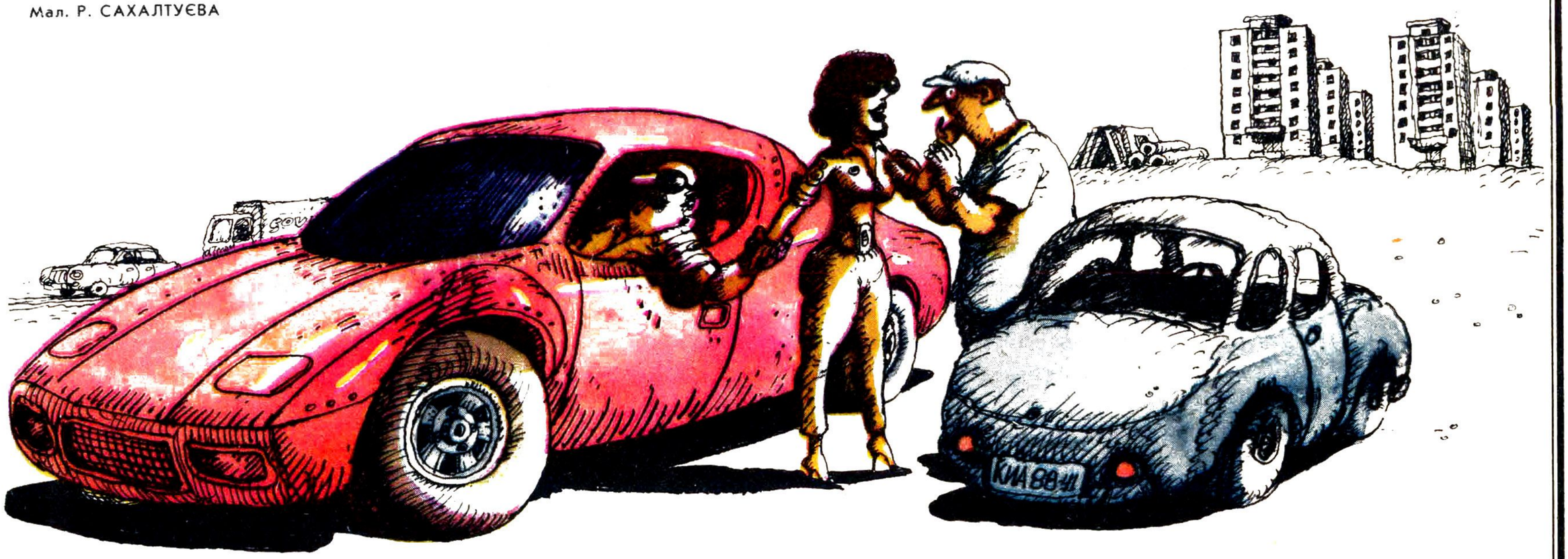

— Вибач, любий, але я покохала іншого...

НЕ ПОЩАСТИЛО

Прийшов батько з роботи, а діти й полізли до нього в кишені:

— Тату, що ти сьогодні нам від зайчика приніс?

— Нічого, дітки, на прохідній міліція чергувала і зайців до нас не пустила.

Повідомив І. ФОМІН.

м. Одеса.

ЗАГАДКОВИЙ СОН

Вранці, перед початком роботи, Андрій любить зайти до будиночка тракторної бригади і розповісти, який йому приснився уночі сон. Останнім часом Андрієві все частіше сниться молоденька кухарка.

— І до чого б воно, як ви думаєте? — запитує він у товаришів.

— А ти розкажи своїй жінці,— порадив хтось,— вона швидко відгадає.

Повідомив П. ЛАВРИК.

м. Суми.

НАРОДНІ УСМІШКИ

ПРОГНОЗ

Зустрілися на вулиці дві сусідки, і одна запитує іншу:

— Як ти думаєш, яка сьогодні буде ніч?

— Тиха.

— Чому?

— Тому, що мій чоловік прийшов додому тверезий.

Повідомила О. ТЕРЕЩУК.

с. Линів
Локачинського району
Волинської області.

«КОЛЕГА»

На змаганнях з бігу на марафонську дистанцію чемпіон з великою напругою вириває вперед. Через деякий час відчуває, що його доганяють. Повернувшись, побачив заросло неголеного чоловіка.

— Ну, що, колего,— на бігу запитав той,— гадаєш, ми ще встигнемо до закриття спецвідділу?

Повідомив М. ЧОЛІЙ.

м. Львів.

ЩО ВИГІДНІШЕ!

— Що вам вигідніше,— запитав син у батька,— газета чи телевізор?

— Газета! — відповів батько.— В газеті і про новини різні можна дізнатися, і... сало загорнути.

Повідомив В. САБАДАШ.

с. Баглайки
Красилівського району
Хмельницької області.

Мал. В. ЧМИРЬОВА

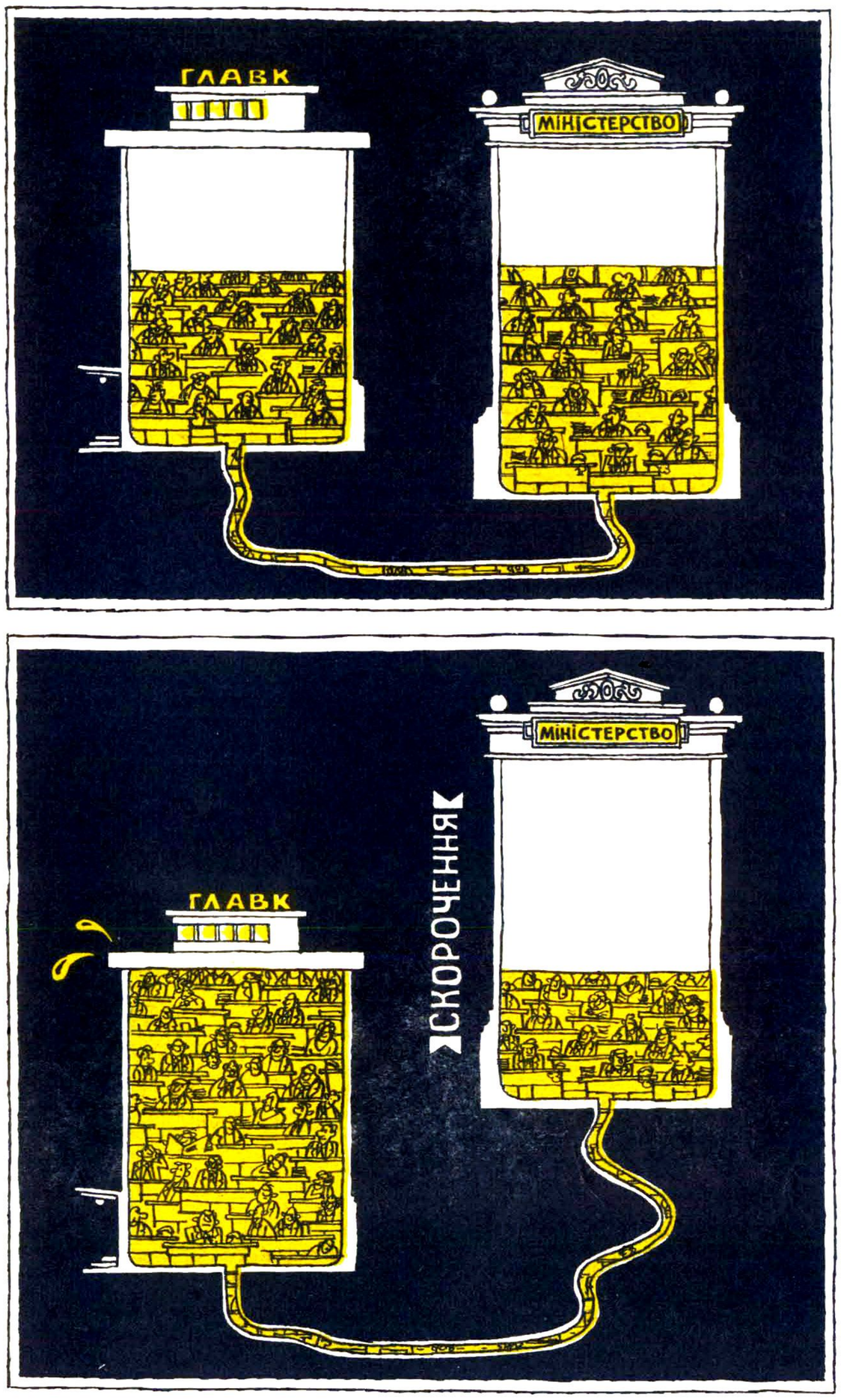

Закон сполучених посудин.

ФРАЗИ

● *Жив сьогоднішнім днем, але всього тільки до 14-ї години.*

Леонід КУЛІШ-ЗІНЬКІВ.

● *Факти не підтвердилися... Зате які народилися плітки!*

Ігор КЛЕПЕЦЬ.

● *Якщо з двох зол завжди вибирають менше, то вибору у вас немає.*

Людмила КОПИЛОВА.

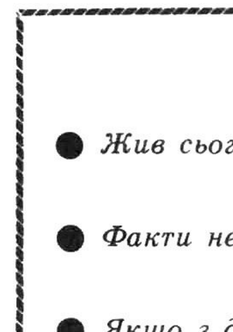

...у радіотелеательє міста Валки Харківської області працює феноменальних здібностей майстер А. О. Дорожко. Він ремонтує телевізори лише один раз. Зате потім дуже багато разів ліквідовує власні недоробки, які інколи перетворюються на суцільний брак. Популярність А. О. Дорожка серед городян з кожним днем зростає. Особливо у замовника Є. О. Новосьола, котрий, до речі, і сповістив про цей факт.

●

...жителям вулиці Лесі Українки, що у селищі Воловець Закарпатської області, завжди тепло. Але не від газу, який два роки тому протягнув по їхній вулиці до себе місцевий завод «Електрон». А від тих і досі незаритих траншей з трубами. Як подивляться на цю брудну та невпорядковану вулицю — так їх у гарячий піт і кидає.

Друже Перче!

Пригадуєш вислів Козьми Пруткова: «Якщо на клітці слона написано «буйвіл» — не вір очам своїм»? А нагадав я цей афоризм для того, щоб ти, прочитавши відповідь зі Львівського обласного управління побутового обслуговування населення на мою скаргу про поганий ремонт холодильника «Кристал», зробив так, як радить Прутков,— не повірив очам своїм. Бо в тій відповіді написано, що винних у тяганині покарано, а холодильник мій полагоджено. Насправді ж, після двох невдалих спроб примусити «Кристал» охолоджувати, а не нагрівати продукти, майстри стрийського філіалу львівського заводу «Рембуттехніка» категорично відмовилися його лагодити і порадили здати агрегат у металобрухт. Після чого я й поскаржився тобі. І одержав відповідь, у якій заступник начальника управління А. Б. Вильбицький запевнив нас обох, що мій холодильник, виявляється, вже відремонтований.

Бачиш, як просто видати слона за буйвола. Але якщо в зоопарку появу таблички не на тій клітці можна пояснити неуважністю працівника, то чим викликана така, м'яко кажучи, неточна відповідь із солідної організації?

В. ГАДАЛІЙ.

с. Верхня Рожанка
Сколівського району
Львівської області.

●

Коли минулого року в наших будинках по вулиці Руднєва замовкло радіо, ми спочатку поставилися до цього досить спокійно, бо бачили причину: шляховики заходилися розширювати дорогу і ненароком повалили стовп.

Але вже й нові стовпи поставили по всій вулиці, а радіо продовжувало мовчати. Написали начальнику райвузла зв'язку. Той теж промовчав, як і наші радіоточки.

Потерпіли ще рік і написали листа тобі. Після цього головний інженер райвузла П. П. Іванишин повідомив, що зв'язківці не можуть нічого зробити, поки не завершать розширення дороги шляховики і не встановлять стовпи електролінії. Отож треба, мовляв, трохи почекати.

Але ж стовпи давно стоять! Зрозуміло, з кабінету товариша Іванишина їх не так добре видно, як нам. Проте вважаємо, що краще сім разів пройти кілька кварталів і пересвідчитися на власні очі, ніж засвідчувати, м'яко кажучи, неправду.

Б. БАБЮК.

м. Коломия
Івано-Франківської області.

●

Хтось колись назвав нашу місцеву річку — Гнила Липа. Ми не досліджували походження цієї назви. Тим часом запевняємо тебе, Перче, що річка ця — як річка. Ніякої гнилі тут не помічалося. Багато поколінь горохівчан відпочивали на її мальовничих берегах, купалися, ловили рибу, мали втіху для душі. Аж поки не взялися за неї (річку) керівники цукрового і сирного заводів. Раз «гнила» річка, певне, розмірковували вони,— отже, скидай, вали туди що завгодно. І скидають, і валять. І занапащують.

Попереджала керівників тих підприємств райсанепідстанція, штрафувала, зобов'язувала, переконувала — ефекту майже ніякого.

Отак нашу Гнилу Липу активно перетворюють справді на гнилу.

В. ДОРОХ.

смт Мар'янівка
Горохівського району
Волинської області.

Мал. В. ЗЕЛІНСЬКОГО

НА ЗАРПЛАТУ...

Чом не вірять люди Гнату,
Не второпаю ніяк,
Що придбав він на зарплату
Свій розкішний особняк?!

Я, наприклад, вірю Гнату:
Продавець той дім купив
Безумовно, на зарплату...
Уточню лиш — покупців!

НЕУВАЖНИЙ РИБАЛКА

Повернувшись із рибалки,
Сава жінці проказав:
— От везуха! Глянь, Наталко,
Скільки щучок я спіймав!
— Їх було б ще більше, Саво,
Якби ти уважним був
Та вудки свої, роззяво,
Взять на річку не забув!

Альберт МАНДРИК.

•

ТАКЕ КІНО

Чи правда це,
чи, може, побреxеньки,
Та якось стався
випадок один:
Такий, на диво, був
цей фільм слабенький,
Що сам не зміг
зійти з екрану він.

НАЛЯКАЛИ

Що куріння страх шкідливе,
Укорочує наш вік,
Зі статті дізнавсь вразливий
І лякливий чоловік.
І сердега так злякався,
Що притих, ні в сих, ні в тих,
І ніколи більш поклявся...
Не читать статей таких.

Валерій ОЛЕВСЬКИЙ.

Мал. А. ВАСИЛЕНКА

— Чого тремтиш? Я вже вшосте проходжу цей ритуал. Більше догани не одержиш.

Вісті з того світу

„Алілуйя" в стилі рок

Глибоко помиляється той, хто вірує, буцім церква — це якийсь закоснілий середньовічний релікт. Приміром, Бернд-Юрген Гаман, пастор церкви святої Луїзи в берлінському районі Шарлоттенбург, за першим же знайомством легко зруйнує цю хибну уяву. Адже недарма він заслугував назвиська «пастор на мотоциклі» та «духовник рокерів»!

Зрозуміло, хвацький пастор овечок божих дещо бентежить консервативних парафіян, звиклих до піднесеної та урочистої органної класики. Та й газетярі, на догоду віруючим передплатникам, подекуди гудять завихреного в ритмі років отця Гамана.

Але той з апломбом і глибоким знанням потойбічних справ та уподобань у тій же пресі заявляє:

— Не все, що гучне, від диявола. Рок-музику не можна ототожнювати із руйнацією.

— А чи не суперечить вона райським співам небесних сфер?

— Навпаки! — запевняє Бернд-Юрген. — Рок-музика гарно передає нам богонатхненну могуть Ісуса...

«Рок-пастор» почуває себе певно: його «починання» знайшло «розуміння» у вищих церковних колах. Вони навіть сприяють «новаторові» в його зусиллях оглушливими децибелами «пожвавити літургію». Як засвідчує газета «Зюддойче цайтунг», навіть його преосвященство Мартін Крузе, західноберлінський єпископ і голова ради євангелічної церкви у ФРН, відгукнувся на поклик літургійного року. На запрошення пастора-танцюриста він сам особисто відправив «службу» в церкві святої Луїзи під шалене ревище «алілуйя» в стилі рок.

Але найцікавіше — ось воно: фінансові справи новоявленого «храму рок-музики» значно поліпшилися. Недарма ж його пастор має таке промовисте прізвище — Гаман...

Однак західнонімецькі «святі мужі» не поспішають підхоплювати «рок-почин» берлінського колеги. Знаєте, різні там бабусі та дідки чомусь вперто порівнюють рок-відправи святої Луїзи з... чим би ви думали? З пекельним гармидером!

Тому, як засвідчує газета «Штутгартер цайтунг», абсолютно протилежним шляхом пішов пастор Матіас Хартенштейн з невеличкого містечка в землі Шлезвінг-Гольштейн. Він мудро згадав, що зайві децибели, байдуже які — чи від року, чи від ревища мотоцикла — дуже шкідливо впливають на нервову систему.

І от біля входу до храму божого отець Матіас спорудив барвну рекламу:

«ЗАПРОШУЄМО НА ЛІТУРГІЙНИЙ СОН!»

І що б ви думали? Літургійний сон збудив парафіян, можна сказати, від сну летаргійного. Ще б пак! Адже пастор настійно рекомендує колективний сон у церкві під притишені звуки органної музики в магнітофонному записі як лікувальний засіб (до того ж — радикальний!) від серцевих, судинних і нервових захворювань, а також від стресів, депресії та меланхолії.

Кажуть, буцім цей новітній лікувальний засіб діє безвідмовно. Засинають геть усі! Особливо ж чудодійно впливає, якщо перед «сеансом церковного сну» не забудуть ковтнути снотворне...

Однак те, що утяв його англійський колега, не снилося навіть Матіасові Хартенштейну. А про богодогідну чудасію пастора Пола Джобсона з церкви в лондонському районі Уоллуорт розповів цікавим і допитливим західнонімецький журнал «Штерн».

Цей гідний наслідування проводир на стезі господній, преподобний Пол Джобсон, роздобув грошву на ремонт дещо струхлявілого храму в найдієвіший спосіб: за допомогою алкашів, які ще не втратили віри в боже провидіння. Що зробив отець Пол? Відкрив у церкві алкогольний бар!

Коли ж «овечки божі», що сумлінно «причащаються» у барі, доходять до стадії натурального «бекання» і «мекання», настають найдушевніші хвилини. Час масових сповідей! І дуже щиросердних. Зрозуміло, переважно вони починаються з сакраментального запитання:

— Ти... м-м-м... м-мене пов-в-важаєш?...

Юрій ЯЧЕЙКІН.

ГУМОР НАШИХ ПОБРАТИМІВ

Мал. Т. СЕРГІЄНКО
(«Дадзіс», м. Рига)

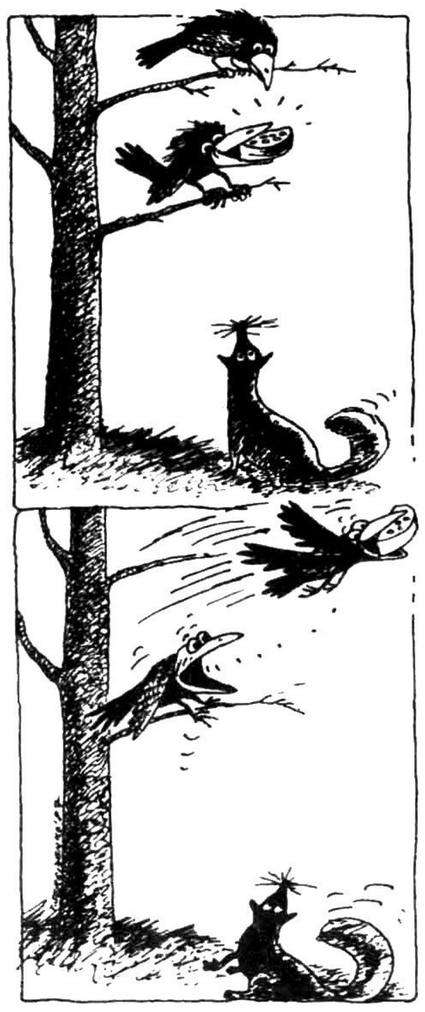

Без слів.

Мал. А. ЛІЄПІНЬША («Дадзіс», м. Рига)

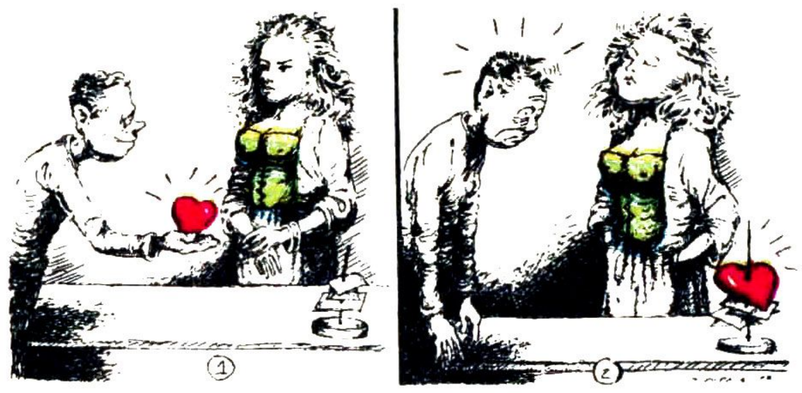

Без слів.

Мал. А. ПАКАЛЬНІСА («Шлуота», м. Вільнюс)

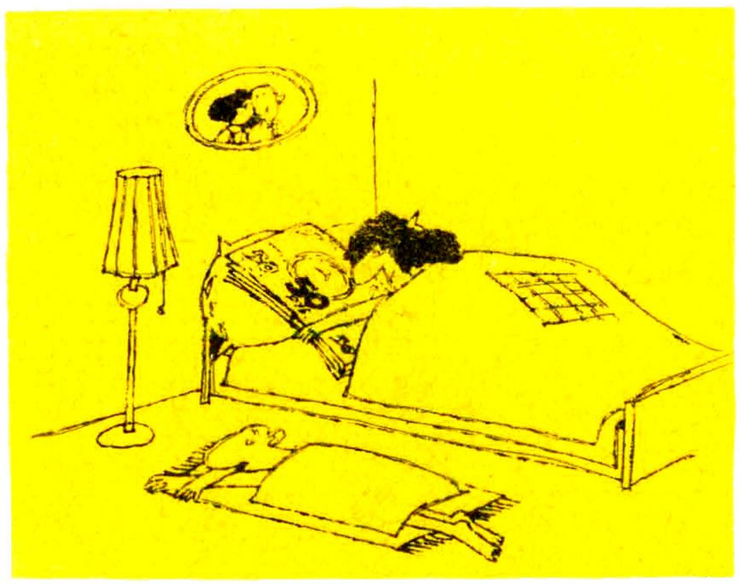

Без слів.

Мал. А. ШУЛЬПІНОВА («Чаян», м. Казань)

— **Щось мені ваш язик не подобається.**
— **Сусідам так само...**

Мал. В. ТИЛЬМАНА («Кіперуш», м. Кишинів)

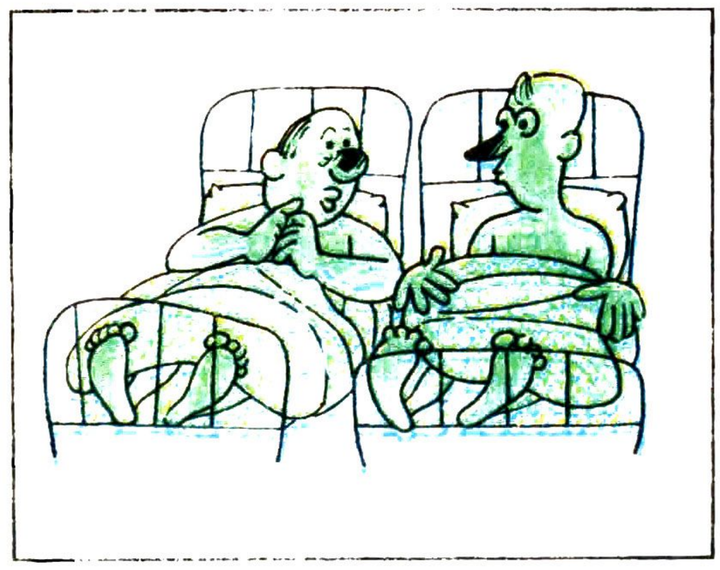

— **Найприкріше те, що тепер «папір» прийде у наше товариство боротьби за тверезість.**

«ПАНТОФЛІ ДЛЯ ВІДРЯДЖЕННЯ»

Усіх охочих пересвідчитися, як добре дбають на Житомирщині про умови праці і відпочинку тваринників, везли в колгосп «Зоря» Житомирського району. Навіть, кажуть, делегація з Африки в цьому господарстві побувала. Тут справді було на що подивитися. Комплексний приймальний пункт райпобуткомбінату, їдальня, кабінети гігієни, стоматологічний, фізіотерапевтичний, магазин, перукарня, кімната психологічного розвантаження,— і скрізь така чистота, що без пантофлів боязно було ходити.

Та коли кореспондент Перця М. Прудник навідався в інші господарства області, то зрозумів, що делегації з дружніх країн тут ще не скоро побувають. Бо не те що кімнат психологічного розвантаження він не побачив,— переодягнутися жінкам було ніде. Відповідними до умов відпочинку були й умови праці.

Заступник голови облагрокомітету В. О. Гуменюк повідомив редакцію, що після виступу «Перця» у всіх згаданих у фейлетоні господарствах вжито заходів для ліквідації недоліків: відремонтовано приміщення, будинки тваринників, побутові кімнати. Зокрема, в радгоспі імені Дзержинського завершено реконструкцію телятника, механізовано всі виробничі процеси в іншому, здано в експлуатацію будинок тваринника з їдальнею, душем, медичним профілакторієм. Наведено порядок на фермах колгоспу імені Пархоменка Житомирського та «Жовтень» Чуднівського районів. Питання

ДОВІДКОВЕ БЮРО «ПЕРЦЯ»

(«Перець» № 4)

поліпшення побутових умов тваринників постійно перебуває під контролем облагропрому та РАПО.

«НЕВІГЛАС ЧИ НІГІЛІСТ?»

Здавалось би, аксіома: навіть найблагороднішa мета повинна досягатися законними методами. Проте в багатьох організаціях і на багатьох підприємствах Львівщини через низьку юридичну грамотність керівників законна боротьба за трудову дисципліну, проти дрібних крадіжок, безгосподарності супроводжувалася незаконними акціями, що призводило до втручання прокурора. Таким чином, виховний вплив дорівнював нулю або й виходив зі знаком «мінус».

Випадки названих у фейлетоні порушень були розглянуті в райвиконкомі, обговорені в трудових колективах, по них вжито заходів. Так, відмінено рішення правління колгоспу «Прогрес» Нестерівського району про списання вартості загиблих телят на збитки господарства. Понад п'ятсот карбованців стягнуто з винних.

Поновлено на посаді директора Дрогобицької дитячої туристичної бази «Смерічка» Г. М. Вовка, якого дирекція обласної станції юних техніків звільнила з роботи з порушенням трудового законодавства. Відповідно до закону розв'язано й інші конфліктні ситуації.

Про це повідомив редакцію голова облвиконкому М. І. Кирей.

«ЗАХМЕЛІЛИЙ РОЯЛЬ»

Завітавши до Будинку культури села Виноград, працівники Лисянської райпрокуратури констатували повну і цілковиту згаслість даного вогнища культури, попутно виявивши, якою рідиною це вогнище заливали. По закутках, у шухлядах столів і навіть у роялі вони виявили чимало пляшок з-під горілки і навіть півбанки свіженького самогону. Подібна картина відкрилася правоохоронцям і в багатьох інших сільських культурних закладах Черкащини.

Як повідомив начальник обласного управління культури В. К. Собченко, працівників, які перебували на робочих місцях у нетверезому стані, звільнено з роботи.

Управління культури провело додаткову перевірку стану трудової дисципліни в закладах культури, наслідки якої було розглянуто на засіданні колегії та президії обкому профспілки працівників культури. За низький рівень виховної роботи завідуючим відділами культури Лисянського, Кам'янського, Тальнівського, Чигиринського, Шполянського райвиконкомів В. П. Костенку, М. М. Маньку, О. І. Сошинському, М. М. Кучману, М. І. Ковалю оголошено суворі догани.

Страшне перо не в гусака...

«Обласний театр ляльок. У суботу о 19 год. 30 хв. — вистава для дорослих «Рябий пес, що біжить краєм моря» за Чингізом Айтматовим».

(З газети).
Надіслав Р. ТУЗ.

«Виждавши паузу, вагар відрізає з туші попередньої жінки шмат м'яса десь кілограмів на п'ять і заносить до себе в кабінет».

(З дрогобицької райгазети «Радянське село» Львівської області).
Надіслав І. ПІЩИНСЬКИЙ.

«Відновлено чергування на фермах під час ранкового доїння членів бюро партійної організації та правління колгоспу. Для підвищення ефективності змагання запроваджено Кубок якості».

(З петрівської райгазети «Трудова слава» на Кіровоградщині).
Надіслав Ю. ГИРИК.

Джеймс ГЕРБЕР

Джеймс Гербер (1894 — 1961) один з найвідоміших американських гумористів. Кращі його книги: «Чоловіки, жінки та собаки», «Тюлень у спальні», «Остання квітка» та інші перекладено багатьма мовами світу, в тому числі й російською. Пропонована читачам гумореска українською мовою публікується вперше.

ЯК МІСТЕР МОНРО ПЕРЕХИТРИВ КАЖАНА

Подружжя Монро розпочало свій літній сезон трохи запізно, бо невідкладні справи надовго затримали їх у місті.

Трава була зеленою і незайманою, а будинок пахнув деревиною. Містер Монро глибоко вдихнув повітря. «Я чудово спатиму сьогодні»,— подумав він. Насвистуючи, вбрався у старий одяг, повечеряв і вийшов під зоряне небо, щоб ще раз насолодитися свіжим повітрям. Раптом йому почувся короткий зойк, що пролунав із середини будинку — такий зойк вихоплювався звичайно у його дружини, коли розбивалася чашка або траплялася інша побутова трагедія. Містер Монро поспішив у дім.

— Павук,— звискнула місіс Монро,— о, вбий, вбий його!

Вона була глибоко переконана, що павука треба вбити негайно, аби він уночі не вліз у ліжко. Містер Монро любив тішити свою дружину вбивствами павуків. Отож, згорнутою газетою він знищив павука, а труп його викинув на клумбу петуній. Це сповнило його почуттям всемогутності і зігріло душу перевагою перед безпомічністю дружини. І навіть коли він вкладався спати, торжество так і струмувало з нього.

— На добраніч, люба,— оксамитовим голосом сказав він. У такі урочисті хвилини голос у нього завжди був оксамитовим.

Ніч була спокійною і свіжою, проте якісь неприємні порипування чулися зі сходів.

— Боїшся, люба? — запитав він.

— Адже ти зі мною,— відповіла вона спросоння. Містер Монро теж почав куняти, але якесь ритмічне плюскання заважало йому заснути.

— Кажан,— пробурмотів містер Монро сам до себе. Спершу він сприйняв появу кажана досить стримано, бо той літав десь високо під стелею. Тому містер Монро сміливо вдивлявся в пітьму. Але кажан, очевидно підступний і підлий, пройшовся на бриючому польоті над його головою. Містер Монро встиг шмигнути під ковдру, але потім, набравшись хоробрості, знову висунув голову, саме в ту мить, коли кажан, заходячи на чергове коло, знову пройшовся на бриючому польоті над ліжком. Містер Монро, визнаючи свою поразку, ледь встиг сховатися під ковдрою.

— Не спиться, любий? — сонно запитала дружина.— Знову щось трапилось?

— Все — о'кей! — відповів містер Монро з-під ковдри.

— Твій голос якось дивно звучить,— сказала дружина.

— На добраніч, люба,— сказав містер Монро, на кілька секунд висовуючись з-під ковдри.

Він прислухався, що робиться по той бік ковдри. Кажан невтомно шугав над ліжком з чітко виміряними інтервалами часу. Містер Монро подумав, що від такої педантичної періодичності можна збожеволіти.

«Чорти б його забрали!» — подумки вилаявся містер Монро і раптом згадав про сітку від комарів, яка лежала у шафі. Коли б він міг перейти кімнату, взяти сітку і натягти її над ліжком, він гарантував би собі спокійний сон. Обережно вистромивши руку з-під ковдри, почав шукати на нічному столику сірники, бо вимикач був аж за метр від ліжка. Затим вистромив голову і кажан знову мало не ковзнув по маківці. Містер Монро пірнув під ковдру — аж пружини рипнули.

— Джоне!— сказала дружина.

— Що? — жалібно і присоромлено озвався він.

— Що ти робиш?

— У нас кажан у кімнаті, коли хочеш знати,— ображено сказав він.— Він пікірує прямо на ковдру!

— Дряпається?

— Коли хочеш — дряпається!

— Нічого,— сонно сказала дружина,— він полетить собі геть. Кажани завжди рано чи пізно летять геть.

— Я вижену його! — гарикнув містер Монро, бо в голосі дружини відчув нотки, яким матері заспокоюють малих дітей.— Скільки цей негідний кажан...— голос його зірвався, бо містеру Монро знову довелося пірнути під ковдру, ховаючись від кажана.

— Я не чую, що, любий?

Він змушений був вистромити з-під ковдри голову:

— Я питаю, коли кажан полетить собі геть?

— Він незабаром зависне на лапах і засне, він не завдасть тобі шкоди.

Останні слова розлютили містера Монро, він несподівано сів на ліжку. Кажан одразу ж оцінив ситуацію і просвистів над його вухом.

— Ну, що там? — поцікавилась дружина.

— Все гаразд,— відповів містер Монро роздратовано.— Просто я хочу знайти щось, щоб шелеснути цю тварюку!

Містер Монро увімкнув світло і знайшов ту газету, якою вбив павука. Потім навшпиньки вийшов в коридор і, причинивши двері, ляснув по них згорнутою газетою.

— Ну що, вийшло, любий? — засинаючи запитала дружина.

— О'кей! Вийшло!

Він прислухався, як кажан шаленіє в кімнаті і... влігся на короткій, вузенькій кушетці, що стояла в коридорі. Спати було незручно, зате безпечно...

Переклад з англійської О. БІЛКУНА.

АМЕРИКАНЦІ ЖАРТУЮТЬ

ПО СУТІ

Пастор телефонує місцевій санітарній службі із проханням забрати від воріт мертвого вислюка. Службовець, який розмовляє із священиком, вирішує пожартувати:

— Мені здавалося, що мерцями опікуються проповідники.

— Еге ж, проте спочатку ми завжди звертаємось до найближчих родичів.

ВСЕ ЗА РОЗКЛАДОМ

— Скільки ти спиш щодня? — запитали батьки у сина-студента.

— Це все залежить...

— Від чого?

— Від розкладу занять.

ЛЮДИНА І ЗБРОЯ

Мешканець Чікаго придбав годинника на ланцюжку. Крамар, вручаючи йому покупку, додає до неї чималенький пакунок.

— Що тут? — запитує покупець.

— Автомат.

— Навіщо?

— Ви ж купили золотий годинник — чи ви хочете його позбутися?

ГОСТРЕ ОКО

Господиня звертається до астронома, якого запросила в гості:

— Гляньте, який гарний вигляд має на нічному небі Венера!

— Мадам, то не Венера, то — Юпітер.

— Ну й гостре у вас око, професоре! Це ж треба — визначити стать за мільйони миль!

Головний редактор
Ю. ПРОКОПЕНКО.

Редакційна колегія:
В. БОЙКО,
В. БОНДАРЕНКО,
А. ВАСИЛЕНКО,
П. ГЛАЗОВИЙ,
В. ЗЕЛІНСЬКИЙ
(головний художник),
Ю. ІЩЕНКО
(відповідальний секретар),
Ф. МАКІВЧУК,
Д. МОЛЯКЕВИЧ,
М. ПРУДНИК,
І. СОЧИВЕЦЬ,
В. ЧЕПІГА
(заступник головного редактора).

Журнал «Перец» № 14 (1272)
(на украинском языке)
Издательство «Радянська Україна».

Здано до набору 17.06.88.
Підписано до друку 06.07.88.
БФ 43149.
70×108/8. Офсетний друк.
2,8 умовн.-друк. арк. 14 умовн.
фарб.-відб. 4,1 обл.-вид. арк.
Тираж 2247500 прим. Зам. 03158.

ВИДАВНИЦТВО
«РАДЯНСЬКА УКРАЇНА»

© Журнал «Перець» 1988 р.

Видається з січня 1927 року.
Виходить двічі на місяць.

Адреса редакції:
252047, Київ-47,
вул. Петра Нестерова, 4.
Тел. 446-84-21, 441-89-37, 441-89-38.

Адрес редакции:
252047, Киев-47,
ул. Петра Нестерова, 4.

Для телеграм: Київ Перець.

Рукописи не повертаються.
Передруковуючи із журналу матеріали, треба обов'язково посилатись на «Перець».

Ордена Леніна комбінат друку видавництва «Радянська Україна», 252047, Київ-47, проспект Перемоги, 50.
Ордена Ленина комбинат печати издательства «Радянська Україна», 252047, Киев-47, проспект Победы, 50.

Текст набрано із застосуванням вітчизняного фотонабірного комплексу «Каскад»

Теми малюнків цього номера придумали: Р. Друкман, О. Коноваленко, В. Чечин, Л. Телятников, О. Монастирський, В. Губін, А. Помазков, А. Василенко, Ф. Фетьма, В. Тильман.

Ціна номера 30 коп. Індекс 74393.

Мал. В. ГОНЧАРОВА

ПЛЯЖНІ МОТИВИ

Привіт з Хутки!

Ну й нахаба цей Павло: своє випив і ще просить

-ПЛИВУ СОБІ, ПЛИВУ, І РАПТОМ-ХТОСЬ ПЛЯШКОЮ ПО ТІМ'ЯЧКУ ХРЯСЬ!..

ПРОКАТ

-ТОВАРИШУ, МИ ЗАКРИВАЄМОСЯ. ЗАЙТЕ ЛЕЖАК.
-НЕ ЗАЙМ! У ГОТЕЛІ НЕМАЄ МІСЦЬ...

ХОДІМО ЗВІДСИ, У ЦЬОМУ КВАДРАТІ УСІ З ЖІНКАМИ.

1

2

ЗНІМУ КІМНАТУ З ВИДОМ НА МОРЕ

ЯКИЙ РАХУНОК?

ЩО В СВІТІ ЦІКАВОГО?

ВТОПИТИСЬ НЕ БАЖАЄТЕ?

КУПАТИСЯ У НЕТВЕРЕЗОМУ СТАНІ ЗАБОРОНЯЄТЬСЯ.
Адміністрація.